EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 95, 15 Nisan '94

Sermayenin saldırısı ve 1 Mayıs

Beklendiği gibi seçimleri sermaye düzeninin işçi ve emekçilere dönük çok boyutlu saldırısı izledi. Sermaye hükümeti "istikrar paketi" adını verdiği baskı ve sömürü politikasını 5 Nisan günü açıkladı ve uygulamaya başladı. Bu saldırı politikası hiç kimse açısından şaşırtıcı değildir. Çünkü kapitalist ekonomideki çöküş alarmları seçimlerden önce yaşanan yüksek oranlı devalüasyon ile çalmaya başlamıştı bile. Korkunç bir borç batağının içinde debelenen, giderek borçlarını borç bularak ödeme kısır döngüsüne sıkışan Türkiye'nin kapitalist ekonomisi, er ya da geç ama kaçınılmaz biçimde bu çapta bir krizle yüzyüze kalacaktı. Böylesine derin bir krizle karşılaştığı koşullardaş ise, kapitalist ekonomiyi bu bataktan biraz olsun çıkarabilmek için düzenin yapabileceği tek bir şey vardı. İşçi ve emekçiler üzerindeki sömürüyü katmerleştirmek. 5 Nisan Kararları ile yapılmaya çalışılan, çalışılacak olan tam da budur.

Sermaye, görünen o ki, eskilerinden çok daha kapsamlı bu yeni saldırı politikası ile işçi ve emekçilerin mevcut tüm kazanımlarını törpülemek, giderek ortadan kaldırmak istiyor. Yeni saldırı politikası ile birlikte, Zonguldak ve Karabük'teki büyük işletmelerin tasfiyesi, KİT'lerin hemen tümünün özelleştirilmesi, ilk örnekleri bugünden görülen korkunç bir zam sağanağı, ücret ve maaşların dondurulması, yoksul ve küçük üreticiye dönük desteklerin tümüyle kaldırılması vb. gündemde. Tüm bunların ise işçi ve emekçiler açısından taşıdığı anlam son derece açık. Yoksulluğun derinleşmesi, işsizliğin yaygınlaşması, örgütsüzlüğün genelleştirilmesi...

Sermaye düzeninin bu kapsamlı ve şiddetli saldırısı karşısında işçi ve emekçilerin sessiz kalması beklenemezdi. İşçi ve emekçiler yaşam koşullarının her geçen gün kötüleşmesinden zaten hoşnutsuz durumdaydılar. Uzun süredir sınıf ve emekçiler içinde alttan alta büyük bir huzursuzluk ve eylem isteği mayalanmaktaydı. Tüm toplumda şok yaratacak denli şiddetli bu son saldırı ise birikmiş huzursuzluğu fitilledi. Saldırının gündeme getirildiği ilk günden itibaren işçi sınıfı çeşitli kitlesel eylemlilikleriyle tepkisini ortaya koymaya başladı. Bu kısacık süreçte kentten kente, işletmeden işletmeye yayılan bir dizi eylemlilik yaşandı. Bu eylemlilikler iki şeyi net bir biçimde ortaya koydu. Bir, işçi ve emekçilerde müthiş bir huzursuzluk ve öfke birikmiştir. İki, eylemlerin yaygınlığı ve militanlığı işçi hareketinin politikleşme imkanlarının yüksek olduğunu ortaya çıkarmıştır. Daha ilk adımda gerçekleşen fabrika işgalleri bile bu konuda yeterli bir fikir vermektedir.

İşçilerin bu kez yüzyüze oldukları tehlike ücret düzeylerinin daha da düşüşü değil, tümüyle aç, sefil ve işsiz kalmaktır. Böylesi bir nedenle sokağa taşmış işçi kitlelerini sendika bürokrasisinin "barışçıl" ayak oyunlarıyla dizginleyebilmesi hayli zor olacaktır. Tepki son derece yaşamsal sorunlar üzerinde yükselmektedir ve bu nedenle de son derece güçlü bir dinamiğe sahiptir. Bu kez düzenin karşısında 24 Ocak ve 12 Eylül'ün acısını, '89-90 eylemliliklerinin ise olumlu deneyimlerini yaşamış bir işçi sınıfı vardır.

Kuşkusuz sendika bürokrasisi, yine, işçi kitlelerini tereddüte düşürmek, onlarda beklenti yaratmak, böylece düzenin saldırısının başarısına hizmet etmek için elinden geleni yapacaktır. Bundan kuşku duyulmamalıdır. Bugün sendika bürokrasisinin sözümona

nispeten "sert" çıkışlar yapıyor olması, bu gerçekle çelişmez, tersine oyunun doğası gereğidir. Zira sınıf kitlelerini dizginleyebilmeleri için, önce yıpranmış yüzlerine güven tazelemeleri zorunludur. Nitekim sendika bürokrasisi bir yandan sözümona "sert" çıkışlar yaparken, diğer yandan da hükümetle "diyalog" ile sorunu çözme hayalini sınıf içinde yaygınlaştırmaya çalışmaktadır. İşçilerin güncel-acil talebi olan genel grevi bir askeri darbe şartına bağlamaktadır. Özelleştirmeye cepheden karşı çıkmamakta, dahası KİT'leri işçilerin satın alması gibi sahte çözümleri gündeme getirmektedir vb. vb.

*

Sendika bürokrasisinin bu saldırıda düzenin en önemli müttefiklerinden biri olacağı kesin. Ne var ki işçi hareketinin dinamikleri konusunda son derece doğru ve gerçekçi değerlendirmelere sahip olan düzen, saldırının başarısı için bunun tek başına yeterli olmayacağının da farkındadır. İşçi ve emekçilerin mücadele ve eylem isteği, onlarda biriken kin ve öfke düzenin korkusunu artırmakta, daha sert tedbirler alınması doğrultusundaki arayışlarını kuvvetlendirmektedir.

Biz seçimlerden önce, düzenin yakın dönem yönelimleri hakkında yaptığımız değerlendirmelerde, düzenin işçi ve emekçilere dönük saldırısını, bugünkü koşullarda ancak ona eşlik eden bir terör saldırısı ile yürütebileceğini belirtmiştik. Düzenin yakın gelecekte daha uygun bir terör rejimine doğru yönelmesinin kaçınılmazlığını vurgulamıştık. Nitekim anti-terör yasasının çıkarılması için hazırlıkların hızlandırıldığı bugünlerde, ANA YOL formülü ve Milli Mutabakat hükümeti vb. üzerine tartışmalarda yoğunlaşmaktadır. Son olarak ise, bizzat sermayenin iki büyük temsilcisi aracılığıyla olağanüstü hal ilanı doğrultusunda bir çaba içerisine girilmiş bulunulmaktadır. Koç ve Sabancı'nın Demirel'le bu doğrultuda bir görüşme yaptıkları haberleri burjuva basında yeralmaktadır.

*

Bütün bu gelişmeler düzenin saldırısının aynı zamanda açık bir terör saldırısı olacağını da doğrular niteliktedir. Görünen o ki, düzen bu saldırıda yalnızca sendika bürokrasisinin hizmeti ile yetinmeyecek, işçi ve emekçi eylemlerini terörle bastırmaya da yönelecektir. Komünistler, devrimciler, öncü işçiler, ancak buna uygun bir hazırlığa sahip olabildikleri takdirde bu saldırıyı püskürtebilecekler ve giderek bir karşı saldırı örgütleyebileceklerdir. Öyleyse yapılması gereken inisiyatifi sendika bürokrasisine teslim etmemek, düzen saldırısını bir karşı hazırlıkla karşılayabilmektir. Tek tek fabrikalarda direniş komitelerini örgütlemek, bu komiteleri genel grev-genel direnişi örgütleme perspektifiyle il, bölge ve giderek de ülke düzeyinde koordine etmek, son derece önemli bir adım olacaktır.

Tereddüt, beklenti ve sessizlik yenilgi demektir. İşçi sınıfı düzenin saldırısını güçlü bir karşı eylem saldırısı ile yanıtlayamazsa, saflarında tereddüt ve beklentinin hakim olmasına izin verirse, bu düzenin saldırılarının başarısı için en büyük fırsat olacaktır.

Önümüzde 1 Mayıs var. Bu işçi ve emekçiler açısından düzen saldırılarına yığınsal ve militan bir karşı koyuşu örgütlemek için son derece önemli bir imkandır. 1 Mayıs'ı adına layık bir mücadele gününe dönüştürebilir, bugünü genel grev-genel direniş mücadelesinin önemli bir kaldıracı haline getirebiliriz. Eğer böyle olabilirse, bu, düzen karşısında ilk ciddi mevzinin elde edilmesi anlamına da gelecektir.

Öyleyse bu 1 Mayıs'ta böylesi bir perspektifle hazırlanmak görevi var önümüzde. Düzenin ve sendika bürokrasisinin bu mücadele gününü içi boş bir devlet törenine, bir karnavala dönüştürmesine izin vermemek için her türlü çabayı daha bugünden harcamalıyız. 1 Mayıs'a hazırlık komitelerinin kurulmasını teşvik etmek; birleşik, militan ve kitlesel bir 1 Mayıs için propagandayı yükseltmek, tüm bunlar komünistlerin ve devrimcilerin önündeki görevlerdir.

Eğer bu 1 Mayıs yığınsal, militan ve politik bir mücadele günü olarak kutlanabilirse, işte o zaman, işçi hareketi yepyeni bir sürecin ilk sayfasını da aralamış olacaktır.

EKİM

Sermayenin pervasız saldırılarına karşı

1 Mayıs'ta alanlara!

Tam bir çıkmaz içinde debelenen sermaye düzeni, işçi sınıfı ve emekçilere karşı tarihinin en yoğun ve kapsamlı saldırısını başlatmış bulunuyor. Açılan "istikrar paketi" ile işçi sınıfına ve tüm emekçilere dayatılan daha fazla işsizlik, yoksulluk, sefalet ve açlıktır.

İşçi sınıfı ve emekçiler bu topyekün saldırıya karşı sessiz kalmadılar ve kalmayacaklar. Daha şimdiden binlerce, onbinlerce işçi sokaklara dökülerek bu saldırılara karşı direniyor. Sokaklara taşan öfke seli karşısında sermaye diktatörlüğü cop ve süngülerin eşliğinde bu paketi hayata geçirmenin hazırlıklarını yapıyor.

1 Mayıs'ı bu koşullar altında kutlayacağız.

1 Mayıs;

Sermaye ile emek dünyasının karşı karşıya geldikleri bugün, işçi sınıfının yüzyılı aşan zorlu mücadeleleri ile kazanılmış bir kavga günüdür. Her türden baskı ve sömürünün kaynağı ücretli kölelik düzenine karşı devrimci şiarları gür bir sesle haykırıldığı, işçi sınıfının birliğinden gelen gücü ile burjuvazinin karşısına dikildiği bir mücadele günüdür.

Hain sendika bürokratları her yıl olduğu gibi bu yıl da, 1 Mayıs'ın bu devrimci içeriğini boşaltmak, onu bir mücadele ve direniş günü değil bir uzlaşma günü haline getirmek için üzerlerine düşeni fazlasıyla yapacaklardır. Bugün işçi sınıfına yönelen saldırılar karşısında sözde radikal söylemlerle mücadelede "kararlık" gösterilerinde bulunuyorlar. Fakat onlar hiçbir dönem sermayeye hizmette kusur etmemişlerdir. Bir kez daha dipten yükselen ve giderek güçlenen işçi dalgası karşısında dalgakıran rolünü oynamaya soyunuyorlar. İşçi sınıfının sokaklara taşan öfke selini düzen kanalları içine nasıl akıtabileceklerinin hesaplarını yapıyorlar. Daha şimdiden kendiliğinden yükselen ve iktidara yönelen devrimci sloganların önünü kesmeye, mücadeleyi geri biçimlere hapsetmeye çalışıyorlar.

İşçi sınıfının bu hain barikatı aşmadan kararlı bir mücadele yürütmesi mümkün değildir. 1 Mayıs'ta önümüze çıkan tüm gerici ve reformist barikatları çiğneyelim. Hain sendika bürokratlarının 1 Mayıs'ı ehlileştirme çabalarının karşısına dikilelim. Onu devrimci içeriğine layık bir mücadele günü olarak kutlayalım.

Sermaye düzeninin topyekün saldırısına karşı topyekün bir karşı saldırı ancak ve ancak direnişin daha üst boyutlara yükseltilmesiyle mümkündür. Bugüne kadarki pratiğimizin de ortaya koyduğu gibi, mevzii kalan ve kendini tekrarlayan eylemselliklerle bu saldırıları göğüslememiz mümkün değildir. Daha kitlesel, daha militan bir birleşik örgütlü mücadele yükseltmediğimiz sürece bu saldırılara karşı duramaz, sermaye düzenini geriletemeyiz. Uzun bir dönemdir eylemlerimizin en temel şiarlarından biri haline gelen "genel grev-genel direniş", burjuvazinin topyekün saldırısını püskürtmenin en etkili yoludur.

O halde 1 Mayıs'ı genel grev-genel direnişin örgütlenmesinde ilk adımların atıldığı bir gün haline getirelim. Mücadelede kararlığımızı ve birliğimizden gelen gücümüzü ortaya koyalım. Bizi bölen ve zayıf düşüren tüm sahte ayrımların karşısına çıkalım. Üretimden gelen gücümüzü kullanalım, tüm fabrikalarda şalterleri indirelim.

Bugünkü ekonomik bunalımını ağırlaştıran en önemli nedenlerden birisi Kürdistan'da yürütülen kirli savaştır. İşçi sınıfı tüm ezilenlerin öncüsü olarak kardeş Kürt halkını imhaya yönelen bu kirli savaşa da karşı çıkmalıdır.

1 Mayıs'ı burjuvaziyle bir hesaplaşma gününe çevirmek için alanlara!

Yaşasın işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs!

Yaşasın özgürlük, yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!

Kapitalist bunalımın faturasını kabul etme!

Fedakarlığı devrim için yap!

Türkiye ekonomisi içinde debelendiği kapitalist batağının bu kez daha da diplerindedir. Sermaye sınıfının hizmetindeki sömürgeci kirli savaş, dış ve iç borç çıkmazı ekonominin çatlağını genişletmekte, batağını derinleştirmektedir. Bu çürümüş düzen kendisini ayakta tutabilmek için eskisinden çok daha yoğun bir sömürüye ihtiyaç duymaktadır. İşte bu yüzden, sermaye sınıfı ve devleti, derinleşen bunalımın faturasını işçi sınıfına, emekçilere kesmek ve ömrünü biraz daha uzatmak için kapsamlı ve şiddetli yeni bir saldırı başlattı. Bu saldırı ile işçi sınıfının, emekçilerin boğazından devletin zoru ile kesilecek yüzlerce trilyon sermaye sınıfının kasasına aktarılacak, ölüm döşeğindeki bu düzenin oksijen çadırına pompalanacak. Sermaye sınıfı ve onların uşakları düzen partileri ve hain sendika bürokratları bu operasyonun gerekliliği konusunda tam bir anlaşma içindeler. Sermaye sınıfının bu "kurtuluş" savaşında tam bir seferberlik içindeler. Çünkü bu asalak sömürücüler, sefalarını eskisi gibi sürdürebilmek için emekçilerden gaspedilecek yüzlerce trilyonun yolunu gözlüyorlar. Yeni kredilerin, yeni teşviklerin, yeni vergi aflarının, yeni yolsuzlukların, kardeş Kürt halkına kan kusturan sömürgeci egemenlikleri için yeni savaş makinalarının, Kürt halkına ve işçi sınıfına karşı şimdi yeniden tasması gevşetilen devlet beslemesi faşist itlere yeni "örtülü" ödeneklerin yolunu gözlüyorlar. Yerli ortakları ile birlikte ülkeyi ve bölgeyi talan eden emperyalist sermaye de aynı yolu gözlüyor.

Türkiye ekonomisi bundan 14 yıl öncesinde de benzer bir tablo ile karşı karşıyaydı. Sermaye sınıfı, kapitalist bunalımın 24 Ocak faturasını işçi sınıfına, emekçilere kesip kendi egemenliğini korumak için 12 Eylül darbesini tezgahladı. O zaman da ağızlarından "sabır", "fedakarlık" ve "istikrar" sözcükleri hiç eksik olmazdı. Sendikal örgütlenmeler dağıtıldı, demokratik kazanımlar gaspedildi, sefalet ücretleri dayatıldı, sosyal haklar tırpalandı. Emekçi kitleler ve devrim hareket üzerinde azgın bir terör estirildi. Sermaye sınıfının 24 Ocak "istikrar" programı süngünün zoruyla harfi harfine hayata geçirildi. Bütün bunlara rağmen, bu çürümüş düzen ancak 14 yıl idare edebildi, bugün dönüp dolaşıp geldiği yer eskisinden daha da beterdir. Geçen yıllar işçi sınıfı için bir yıkım, sermaye sınıfı için ise bir "başarı" olmuştur. Çünkü 24 Ocak ve 12 Eylül operasyonunun yegane amacı, tarihsel ömrünü çoktan doldurmuş bu çürümüş düzeni süngü ile, cop ile, baskı ile, işkence ile bir süre daha ayakta tutabilmekti. İşte sermaye sınıfının "başarısı" budur.

Sermaye sınıfının hep bir ağızdan söylediği bu yeni "sabır ve fedakarlık" türküsünün altında yatan hesap, işte bu çürümüş düzenin ömrünü bir 14 yıl daha uzatabilmektir. Bu durumda işçi sınıfı da kendi hesabını iyi yapmalıdır. Geçen 14 yıl şunu bir kez daha öğretmiştir ki, bu düzende sabrın sonu sefalettir! Bu düzenin işçi sınıfına ve Kürt halkına sömürü ve zulümden başka verebileceği hiçbir şey yoktur. Kapitalizm ve sermayenin sınıf iktidarı hüküm sürdükçe işçi sınıfına, emekçilere kesilen bu "fedakarlık" faturalarının sonu hiç gelmeyecektir. Ücretli kölelik düzeni kapitalizm öyle kirli bir çarktır ki, dönmeye devam etmek için, emekçilerin alınterini hep daha fazla sömürmek, ezilen halkların kanına ellerine hep daha fazla bulamak zorundadır. "Hep daha fazla kar, hep daha fazla kan". İşte düzenin "piyasa" kuralı budur! Bu kurala göre işleyen kirli rekabetin faturası tüm dünyada işçi sınıfına ve ezilen halklara "istikrar" programları adı altında kesilmektedir. Sosyalizm mücadelesinin geçici yenilgisinden de cesaret alan sermaye sınıfı, tüm dünya ülkelerinde "istikrar" namlusunu işçi sınıfına, emekçilere, ezilen halklara doğrultmuştur. Emperyalist-kapitalist tekellerin iştahı hiç son bulmayacaktır. Dünya işçi sınıfının, emekçilerinin on yıllardır yaptığı "fedakarlıklar", kanlı ve kirli bir rekabet ile büyüyen ve büyüdükçe de iştahı artan emperyalist-kapitalist tekellerin ancak dişlerinin kovuğunu doldurmaktadır.

Bu değirmene su taşımaya devam etmenin, düzen için "fedakarlık" yapmanın işçi sınıfına, emekçilere, ezilen halklara kesilen faturası her seferinde bir öncekinden çok daha ağır olmaktadır. 14 yıl önceki operasyon ülkenin ve işçi sınıfının önünde duran sorunlara nasıl bir "çözüm" getirdiyse, yeni operasyonun sonucu da bundan hiç farklı olmayacaktır. İşçi sınıfının, emekçilerin düzen için göstereceği "sabır" ve yapacağı "fedakarlıklar" ile bu kapitalist bataktan düze çıkılabileceği, utanmazca bir yalandır. Tersine, düzen için fedakarlık, sermaye

sınıfının daha da güçlenmesi ve işçi sınıfının bu batağa daha fazla gömülmesi sonucunu doğuracaktır. Düzen için fedakarlık, kölelik zincirlerinin daha da fazla sıkılması ve sefalet batağına daha da fazla saplanmak demektir. Bu düzen çürümüştü. Yeni operasyonun asıl amacı, düzeni biraz daha ayakta tutabilmek, ömrünü biraz daha uzatabilmektir. Bu faturayı ödemeyi reddedelim. Sermaye sınıfına bu fırsatı vermeyelim.

Sermaye emekçilere saldırarak, kendisi için, sömürü düzeni için bir çıkış kapısı aralamaya, tarihsel miyadını doldurmuş ömrünü biraz daha uzatmaya çalışıyor. İşçi sınıfı da artık bu düzenden bir çıkış kapısı aralamak, devrimci sınıf çözümünü ortaya koymak sorumluluğu ile karşı karşıyadır. Burjuvazinin yolu işçi sınıfı, emekçiler ve Kürt halkı için çıkmaz bir yoldur, bir bataktır. Öyleyse işçi sınıfı kendi yolunu açmalı, komünistlerin etrafında kenetlenmeli, devrimci önderliğini yaratmalı, kardeş Kürt halkı ile sömürgeci sermayenin egemenliğine karşı mücadelede birleşmelidir. İşte önümüzde uzanan dönem, bu çürümüş düzene nihai darbeyi vurabilmek için hakkı mutlaka verilmesi gereken önemli bir fırsat, sıkı bir kavga dönemi olacaktır.

Sermayenin bu döneme girerken başlıca avantajı, işçi sınıfının devrimci önderliğini/partisini henüz yaratamamış olmasıdır. Sermayenin gücü, işçi sınıfının ise güçsüzlüğü buradan gelmemektedir. Ama tam da bu içine girdiğimiz dönemin koşulları bu önderliğin inşası yolunda dev adımlarla ilerlemek için çok uygun bir ortam sunmaktadır. Devrimci önderlik ve parti kavga alanlarında inşa edilir. Önümüzdeki dönem de sıkı bir kavga dönemidir. Öyleyse bütün enerjimizi ve dikkatimizi işçi sınıfının illegal devrimci partisinin inşası görevi üzerinde yoğunlaştırmalıyız.

Evet, önümüzdeki dönem fedakarlık gerekiyor. Ama, işçi sınıfı bu fedakarlığı burjuvazinin "çözümü" ve "kurtuluşu" için değil, kendi çözümü ve kurtuluşu için yapacaktır. Fedakarlığı düzen için değil, devrim için yapacaktır. İşçi kardeşler, yoldaşlar! Parti için, devrim için, sosyalizm için kavgaya atılmalı, fedakarlığı asıl burada göstermeliyiz! Tutmamız gereken yol budur. Biz silkinip ayağa kalkmadıkça, birleşip mücadele yolunu seçmedikçe, hiç kimse bize yardım edemez. Öyleyse parti için, devrim için, sosyalizm için sınıf kavgasına ileri, daha da ileri atılmalıyız! O zaman görülecektir ki, aynı Kürdistan'da olduğu gibi, bu çürümüş düzenin gerisi iplik söküğü gibi gelecek, buz kırılacak, yol açılacaktır.

Sermayenin hesapları ve araçları

Gelişen işçi ve kamu çalışanları eylemleri sermaye iktidarına korkulu anlar yaşatıyor. Sermaye iktidarı tüm çabasını bu eylemleri etkisizleştirmeye yöneltmiş durumda. Zira "acı reçete"yi başka türlü uygulaması mümkün değil. Ayağa kalkmış işçi ve emekçiler bu "reçete"nin uygulanmasının önünde koca bir engeldir. Bu nedenle çeşitli yöntemlerle bu hareketi etkisizleştirmeye ve sindirmeye çalışıyorlar.

Sermaye iktidarının bu amaçla ilk uygulamaya çalıştığı, hareketi sendika ağalarının denetimi altında etkisizleştirmektir. Bu hainler bu göreve dünden hazırdırlar. Bunun yolu ise onların sınıfın güvenini tekrar kazanmalarından geçiyor. Bu nedenle mitinglerde, TV programlarında ve basında "keskin" çıkışlar yapıyorlar. Bunda kuşkusuz tabandan gelen baskının payı var. Fakat esas amaç sınıfın güvenini kazanmaktır. Zonguldak'ta görüldüğü gibi, bu açık bir tehlike olarak ortaya da çıkmıştır. Bu hainler bir yandan hükümete "tehditler" savururken, diğer yandan düzene bağlılıklarını göstermeyi ihmal etmiyorlar. Tepkileri hükümetle sınırlamak için her şeyi yapıyorlar. Sürekli uzlaşma çağrılarını öne çıkarıyorlar. "Fedakarlığa varız ama eşit olarak" söylemleri dillerinden düşmüyor. Kısaca yapmaya çalıştıkları bir "toplumsal uzlaşma" yaratmaktır.

İkinci olarak, darbe ve olağanüstü hal tehditleriyle işçi hareketin sindirmek. Özellikle son günlerde olağanüstü hal tehdidi sıkça yapılıyor. Cumhurbaşkanından 119. maddeyi işletmesi isteniyor. Sermaye çevrelerine göre "paket" ancak bu şekilde uygulanabilir.

Üçüncüsü ise, işçi hareketinin karşısına dinci ve faşist hareketleri çıkarmaktır. Özellikle faşistler metropollerde gelişen işçi hareketine saldırı için hazırlanmaktadırlar. Son Bosna provokasyonunun anlamı budur. Bizzat sermaye iktidarının tezgahladığı bu provokasyon faşist çeteleri harekete geçirmeyi hedeflemiştir. Gelişen işçi hareketi bu çetelerle de kırılmaya çalışılacaktır. İleriki günlerde bu tür provokasyonların artacağından kuşku yoktur.

Devrim EGE

Sermayenin saldırıları karşısında sıkı bir kavgaya hazırlanalım!

Düzenin bunalımı ve bunalımdan çıkmak için emekçi halka karşı işlediği suçlar öyle ağırlaştı ki, sermayenin sağ ve sol koltuk değnekleri bu yükün altında kısa sürede çatlıyor, makyajları dökülüyor. Düzen partilerinin ve sendikalarının hepsi de aynı saldırı programının çizgisinde birleşmiş, aynı taktikler etrafında kenetlenmiş durumdalar. Ama bütün bunlar bile, girişeceği yeni operasyon öncesinde sermaye sınıfına "huzur" ve "güven" vermeye yetmiyor. Sömürü, soygun düzeninin bıçağı zaten emekçi halkın iliklerine kadar dayanmış durumda. Sermaye sınıfı şunu çok iyi biliyor ki, emekçi kitlelerin öfkesi doruktadır, sabrı artık taşmak üzeredir. Geçen dönemin kayıplarını karşılamak ve yeni kazanımlar elde etmek için yeniden kavga alanlarına çıkma, sokaklara dökülme eğilimleri gelişmektedir. İşte bu yüzden, sermaye sınıfı "huzuru" ve "güveni" her zaman olduğu gibi yine devlet teröründe arayacaktır. Bunun için, polis copu, asker dipçiği, DGM dosyaları, işkence tezgahları, korkak ve kahpe infazları, kontrgerilla cinayetleri vb. ile düzenin kanlı çarkları ve kirli şebekeleri önümüzdeki dönemde çok daha hızlı çalışacaktır. Düzen, önümüzdeki dönemde kirli yüzünü ve kanlı ellerini bütün çıplaklığı ile sergileyecek, işsizliğe, açlığa, sefalete karşı direnecek kitleler karşısında azgın bir terör estirecektir Bu onun gücünün değil, tersine güçsüzlüğünün, tükenmişliğinin ve çözümsüzlüğünün bir göstergesidir.

Türkiye gibi bir devrim toprağında mücadele veriyoruz. Sınıf mücadelesi de bu toprağın kendi kurallarına göre işliyor. Devlet terörü her gün onlarca Kürt gencinin, devrimcinin kanına giriyor, hakları için direnen yüzlerce, binlerce emekçinin kafasını yarıyor. Devlet bütçesi adeta bir kirli savaş bütçesi. '94 bütçesinin %30'u, yani tam 250 trilyon, Kürt halkının, işçi sınıfının, emekçilerin, gençlerin haklı mücadelelerini bastırmak için gerekli olan harcamalara ayrılmış. Eğitim, sağlık, sosyal vb. hizmetlere ayrılan pay ise bunun ancak yarısı kadar. Burjuvazi soframızdaki son kırıntıları da gaspetmek için hazırlanıyor. Bunu başarabilmek için de her şeyden önce devletinin sopasını sağlama almanın yolunu tutuyor. Kaynaklarını buna göre ayarlıyor, yasalarını buna göre hazırlıyor. Düzen sopasını sallıyor ve işçi sınıfını, emekçileri sıkı bir kavgaya çağırıyor.

Öyleyse bizler de sıkı hazırlanmalıyız. Bu kavgada yenilgiyi peşinen kabul edip teslim bayrağı çekenler de olacaktır mutlaka. Onlar devlet terörü sopasından belki kaçıp kurtulduklarını sanacaklar, ama bu sefer de, açlığın, işsizliğin, sefaletin daha beter sopasını yiyecekler. Unutmayalım! İşsizlik, düşük ücretler, tensikalar ve devlet terörü... Bunların hepsi aynı kapitalist kölelik zincirinin değişik halkalarıdır. Sermaye sınıfı iktidarını devirmedikçe, kapitalizmi yıkıp yerine sosyalizmi kurmadıkça, bu halkaların birinden "kurtulmak" er ya da geç yakayı bir diğerine kaptırmak sonucunu doğuracaktır.

Sermayenin saldırısı sadece bunlardan ibaret değil. Düzen partileri önümüzdeki dönemde sınıfın bilincini bulandırarak, gündemini değiştirerek, hedefini şaşırtarak sermayenin işini kolaylaştırmak için yoğun bir propaganda kampanyası yürütecekler. "Darbe gelir!" tehditleri savurarak, sermayenin saldırıları karşısında eylemsiz kalmamızı isteyecekler. Düzenin azgınlaşan ve daha da azgınlaşacak terörünün, saldırganlığının asıl sebebi kapitalizmin derinleşen bunalımıdır. İşçi sınıfının bu saldırılar karşısında sessiz kalması, onu sefalet uçurumunun en diplerine yuvarlayacağı gibi, sermayenin saldırganlığını da hiç bir şekilde frenlemeyecektir. Tersine, hep daha fazla kar rekabetinin kamçıladığı sermaye, karşısında öfkesi düzen partileri tarafından yatıştırılmış, örgütsüz ve eylemsiz bir sınıf olduğunda daha da pervasız davranacak, elde ne var ne yok tırpalanmak için daha da azgınca saldıracaktır.

Burjuvazi, sınıfı, devrimci bilinç ve örgütlülük alanındaki zaafları temelinde, hem kendi içinde bölmenin, hem de Kürt halkının ve diğer emekçilerin mücadelesinden ayrı tutmanın hesaplarını yapacak. Önümüzdeki dönemde kitlelerin öfkesinin daha da yoğunlaşacağını o da biliyor. Bu öfkenin hedefini şaşırtmak, kitlelerin ilgisini gerçek sınıf sorunlarından ve görevlerinden saptırmak için türlü türlü oyunlar tezgahlayacak. Ezilenlerin,

sömürülenlerin birliğini sermayenin sınıf çıkarları temelinde bölmek, onları birbirine karşı kışkırtmak için kirli elleriyle kanlı senaryolar yazacak, Türk şovenizmiyle Kürt düşmanlığını daha da körükleyip Türk ve Kürt işçilerin mücadele birliğinin önüne geçmeye çalışacak. Alevi-Sünni, laik-dinci bölünme ve çatışmaları tezgahlanacak. Devletin desteğinde yeni bir örgütlenme hamlesi ile palazlandırılan sivil faşist köpeklerin tasması işte bu önümüzdeki dönem için gevşetiliyor. Sermaye bununla da kalmayacak, belediye grevi örneğinde olduğu gibi işçiler ile diğer emekçi karşı karşıya getirecek. Özel sektör işçileri ile KİT işçileri, işsizler ile çalışanlar, kadrolu işçiler ile geçici işçiler, sendikalı ve sendikasızlar, farklı sendikaların çatısı altındakiler vb. vb. sanki çıkarları ortak değilmiş gibi karşı karşıya getirilecek. Sermayenin bu kirli hesaplarını, kanlı oyunlarını boşa çıkarmalıyız. İşçi sınıfının kendi içinde mücadele birliğini ve başta Kürt halkının özgürlük mücadelesi olmak üzere diğer ezilen kesimlerle sermayenin iktidarına karşı ittifakını sağlamak önümüzdeki dönemde her zaman olduğundan çok daha belirleyici bir önem kazanıyor. Sadece kendi günlük, kısmi çıkarlarının peşinde koşturanlar, sadece kendi paçasını kurtarmayı düşünenler, önümüzdeki dönemde topyekün saldıracak olan burjuvazi karşısında güçsüz kalacak ve yenik düşeceklerdir. Böylece ellerindekileri de kaybetmek zorunda kalacaklardır.

Sömürgeci sermaye düzeni kendi kanlı yüzünü ve kirli ellerini gizlemek için şovenizmi daha da körükleyecek. Sermaye sınıfının sömürgeci çıkarlarını korumak için kirli savaşa yüzlerce trilyon aktarılıyor ve bunun yükü de emekçilerin sırtına bindiriliyor. Sermaye devleti sömürgeci yüzünü gizlemeyi başardığı ölçüde sınıf düşmanı kapitalist yüzünü de gizlemeyi başarabilmektedir. Bunalımın faturasını "teröre karşı mücadele" kisvesi altında işçi sınıfına ödetme cüretini işte bu yüzden gösterebilmektedir. Şovenizm halkasını parçalamadan ve Kürt halkı ile sermayenin egemenliğine karşı ortak mücadele temelinde birleşmeden, düzenin dayattığı işsizlik, açlık, sefalet zincirlerinden de kurtulmak mümkün olmayacaktır. İşçi sınıfı şovenizm zehirinin etkisinden kurtulup, Kürt halkının haklı taleplerini destekleme yoluna giderse, eğer bu yolda öncü işçiler üzerine düşen sorumlulukları yerine getirirlerse, düzeni bugün ayakta tutan bu güçlü halka, yarın onu yere serecek en zayıf halkaya dönüşecektir.

Bu dönemde yaşadığımız sorunların temel kaynağı olan sermayenin egemenliğini hedeflemeyen hiç bir perspektif bu bunalımdan gerçek bir çıkış yolu gösteremez. Kapitalizm ile köprüleri atamayanlar, bu konuda tutarsız, kararsız kalanlar devrim yolunda da yalpalayacaklardır. Sınıfın genel talepleri de olsa, düzen içi ekonomik, demokratik taleplerle yetinmemek, düzenin kendisinin, sermayenin iktidarını, kapitalizmin temellerini hedeflemek gerekir. Burjuvazi, bunalımın faturasını işçi sınıfına dayatırken, bu sorunların kapitalizmin değil kötü yönetimlerin sorunu olduğu yalanını söyleyecektir. Kapitalizmin sorunu olduğu gerçeğini kabul etmek zorunda kaldığı zaman ise, buna katlanmak gerektiği, çünkü başka çıkış yolu olmadığı yalanını söyleyecektir. Burjuvazi bu yalanlar ile kitleleri umutsuzluğa sevkedebilmekte ve düzene bağlayabilmektedir. Kurtuluşumuzun devrim ve sosyalizm olduğu gerçeğini mücadele alanlarında her zamankinden çok daha gür bir sesle haykırmalıyız. Anti-kapitalist, proleter sosyalist devrim bilincinin işçi sınıfı içinde kök salması için çalışmalıyız.

Kitlelerdeki düzene yönelik güvensizliği, umutsuzluk, bezginlik, yılgınlık kanallarına değil, devrimci bilinç ve devrimci eylem kanallarına yönlendirmeyi başarmalıyız. Sermaye sınıfı ile işbirliği içindeki mevcut sendikal önderliklerin barikatını aşacak mücadele ve örgütlenme kanalları yaratmalıyız. Düzenin yasaklarına teslim olmayan, meşruluğunu yasalardan değil sınıf mücadelesinde işçi sınıfının devrimci görevlerinden alan militan, direnişçi bir mücadele hattı örmeliyiz. İşyerlerimizde genel grev-genel direniş komitelerini örgütlemeliyiz. İşte bunları başardığımız zaman göreceğiz ki, rüzgarlar aynı kuvvetle tersinden esmeye başlayacak ve umutsuzluğa düşen bu sefer sermaye sınıfı olacaktır.

KAHROLSUN ÜCRETLİ KÖLELİK DÜZENİ!
KAHROLSUN SERMAYE İKTİDARI!
YAŞASIN DEVRİM, YAŞASIN SOSYALİZM!

Zonguldak mitinginden notlar

Zonguldak 9 Nisan günü tarihi günlerinden birini daha yaşadı. Demokrasi Platformu'nun düzenlediği mitinge İzmit, İstanbul ve Ankara'dan işçiler ve kamu çalışanları akın etti. Katılımın 70 bin dolaylarında olduğu belirtilmekte. Bu miting ekonomik paketle gelen zamlar ve KİT'lerin çarçabuk satılması planlarına karşı işçi sınıfının biriken öfkesini haykırmada kullandığı bir fırsat oldu.

Maden işçileri, İzmit'ten Petkim işçileri, Karabük işçileri vb., "Genel grev-genel direniş!" şiarını sürekli yükseltti. Özelleştirmelere, zamlara karşı ve hükümete yöneltilen tepkileri ifade eden sloganları yoğunlukla attılar.

Tüm mitinglerde olduğu gibi konuşmacıları hararetle dinlemedi. Miting alanının küçüklüğünün de bunda etkisi oldu. Koca alan kitlenin çok küçük bir kesimine yetmişti. Ancak Şemsi Denizer hainine maden işçilerinin devam eden ilgisini de görmek mümkün idi.

Ne yazık ki "Yaşasın halkların kardeşliği!" yaygın olarak atılan sloganlardan biri değildi. Sanırım bu durum Kürdistan'da yaşanan ulusal özgürlük hareketine henüz yalnızca öncü işçilerin ilgi duyduğunun bir göstergesidir.

İstanbul dışında gerçekleşen bir çok işçi mitinginde olduğu gibi katılanlar hemen yalnızca işçiler ve kamu çalışanlarıydı. İstanbul'da en ufak bir fırsatı değerlendirip birbirleriyle pankart ve slogan yarışına giren sol grupları ise görmek mümkün değildi.

Sendikacılar da bu mitingde her zamanki rollerini oynadılar. Özel sayı dağıtanları kortejlere almamaya çalıştılar, onları polise teslim ettiler. Politik mesajlar içeren ve sınıfı genel grev.-genel direnişe çağıran özel sayılara yoğun bir ilgi gösteren işçiler, ne yazık ki sendikacıların bu aşağılık tutumlarına bir karşı koyuş gerçekleştiremediler.

*

Zonguldak mitingi işçi sınıfının hükümetin yürüttüğü ekonomik politikalara karşı tepkisini gösterdiği bir eylem oldu. Kararlılığını ve mücadele arzusunu ifade etti. Ancak sendika bürokratlarının sınıf üzerindeki etkinliği de hissedilir derecede varlığını korumaktaydı. Onları politileştirme gücüne sahip ciddi bir önderlikten yoksunluğun bunda etkili olduğu muhakkak.

Sonuç olarak genel grev mesajlarını hararetle kucaklayan işçiler, eylemlerini sendika bürokratlarının koyduğu katı sınırların dışına çıkarmaya yeltenmediler. Tüm bunlara karşın işçilerdeki yaygın inanç Çiller hükümetinin özelleştirmeleri pek de kolay gerçekleştiremeyeceği, buna asla izin vermeyeceği doğrultusunda idi.

Kapitalizm yaşadığı bunalımın faturasını işçi sınıfına çıkarmaya devam edecektir. Açıklanan ekonomik terör paketine yenilerinin ekleneceği kuşkusuzdur. Sermaye iktidarı açısından bu ekonomik politikaları uygulayabilmek için her gün bir devlet terörünün gerekliliği açıktır. Nitekim burjuva basının yorumcuları da bu paketin artan bir darbeyi zorunlu kılacağını bir süredir belirtmekteler. Koç ve Sabancı'nın ülkede olağanüstü hal ilan edilmesi şeklindeki „önerileri"ni de bu bağlamda ele alabiliriz.

Kısacası işçiler sermaye için kolay lokma olmadıklarını gösteredursunlar, iktidar, işçi sınıfı ve emekçi halkı ağır bir sefalete sürükleyecek planlarını yaşama geçirmek için her türlü terör yöntemini kullanıyor.

İşte tam da bu süreçte komünistlere önemli görevler düşmektedir. Sendika bürokratlarının sınıfı düzen kanalları içerisinde hapsetmede nereye kadar başarılı olacakları belli değildir. Mücadelede kararlılık gösteren işçi sınıfı ise önderlikten yoksundur. RP'nin sahte anti-kapitalist söylemlerinin süreç içerisinde taraftar bulmasının en önemli nedenlerinden biri de var olan önderlik boşluğudur. Bu aynı zamanda işçi sınıfının güvenebileceği bir önderlik arayışı içerisinde olduğunu da göstermektedir. Doğru perspektiflerle onların önünü açacak tek güç ise komünistlerdir. Komünistler ise militan ve kararlı tutumları, doğru ve net perspektifleriyle bu güveni kazanmalıdırlar. Önüne partileşme hedefini koyan Ekimciler bu süreci iyi değerlendirmeli, sürece uygun görevler ve taktikler zaman geçirilmeden saptanmalıdır.

E. DENİZ

Eylemlilik henüz KİT'lerle sınırlı

Sermaye sınıfı kapitalist sistemin "kurtuluşu" savaşını 5 Nisan'da başlattı. Yerel seçimler öncesinde yoğun bir çalışma ile hazırlanan "istikrar paketi" seçimlerin ardından açıldı. "Paket"ten işçi ve emekçilere %100'lere varan zamlar, tensikatlar, özelleştirmeler, ücret dondurmalar çıktı. Sermaye tarafına ise tatlı karlar görünüyor. Fakat buna rağmen "paket" sermaye çevreleri tarafından beğenilmedi. Bunun "istikrar paketi" değil, "acil önlemler paketi" olduğunu, esas "paket"in ise bunun ardından gelmesi gerektiğini söylüyorlar. Hatta bunun bu koşullarda uygulanmasını da mümkün görmüyorlar. Bu nedenle Koç ve Sabancı, Demirel'den 119. maddeyi işleterek olağanüstü hal ilan etmesini istediler. Yani açıkça "paket"in yoğun terör eşliğinde uygulanabileceğini söylüyorlar.

Sermaye iktidarı 24 Ocak'tan çok daha kapsamlı, topyekün bir saldırıya girişmiş bulunuyor. Bu saldırıyı "her kesim eşit fedakarlıklara katlanacak" demagojisiyle başlattı. Bunun için de öncelikle işverenlerden sözde vergiler kesildi. Milletvekillerinin maaşlarını bağışlamaları yönünde kampanya başlatıldı. Bilinçleri bulandırmaya ve işçi-emekçileri kandırmayı amaçlayan bu kampanyalarla beraber zamlar ardı ardına gelmeye başladı. Sermayenin bu kampanyalarının başarıya ulaşmasında en çok sendika ağalarına güveniyor. Bu hainler zaten bu "paket"in hazırlanmasında da rol oynamışlardır.

Sermayenin topyekün saldırısı işçi sınıfı ve emekçiler tarafından büyük bir tepkiyle karşılandı. Bir çok yerde eylemler başladı. Zonguldak'ta, Petkim'de, Petlas'ta, tekellerde, tersanelerde yürüyüşler, mitingler, işgaller gerçekleştirildi. Kamu çalışanları da bir çok yerde eylemlere başladılar. İşçi ve emekçiler kendiliğinden de olsa sermayenin saldırılarına direniyorlar, kararlılıklarını gösteriyorlar. Bugün yeni bir eylem dalgası ile karşı karşıyayız. Hem de öncekini aşacak bir dalga ile.

Sermayenin saldırısı iki yön taşıyor. Birincisi zamlar ve ücretleri dondurma. İkincisi özelleştirmeler, tensikatlar ve fabrika kapatmalar. Birinci yön daha çok kamu çalışanları ve toplumun diğer kesimlerinden yoğun tepkiler aldı. Kamu çalışanları hedef olarak zamları alıyorlar ve grevli-toplu sözleşmeli sendika talep ediyorlar. Toplumun diğer kesimleri de zamlara karşı tepkilerini ortaya koyuyorlar. Kamyoncular, taksiciler, yoksul halk kesimleri zamların geri alınması için çeşitli yerlerde eylemler yapıyorlar. KİT işçileri ise özelleştirmeye, fabrika kapatmaya ve tensikata karşı ayağa kalkmış durumdalar. Bugün işçi eylemlerinin karakterini belirleyen bu yönüdür. Eylemler KİT dışı işletmelerde görülmüyor. Diğer işletmelerdeki işçilerin harekete geçmemesi bir zayıflık. Fakat eylemler ileriye doğru bir gelişme seyri gösteriyor.

Eylemlerin kendiliğinden, yerel ve sendika bürokrasisinin denetiminde yürümesi en büyük zayıflık. İşçi sınıfı bu yeni eylem dalgasına da bir kez daha öncü partisinden yoksun olarak giriyor. Sınıfta yoğun bir öncü arayışı var. Bu öncü boşluğunu bir kez daha sendika ağaları dolduruyor. Özellikle Zonguldak'ta görülen tablo buydu. Sermayenin uşakları sendika ağaları mitingde işçi tarafından alkışlandılar, yuhalanmadılar. Oysa düne kadar bunlar işçiler tarafından konuşturulmuyorlardı bile. Sendika bürokratları hükümete yönelik demagojik tehditler savurarak sınıfın güvenini tekrar kazanmaya çalışıyorlar. Fakat gelişen mücadele bunların gerçek yüzünü bir kez daha açığa çıkaracaktır.

İşçi hareketine müdahale bugün en önemli sorundur. Özellikle KİT işçilerine yönelik yoğun bir çalışma içine girilmelidir. KİT'lerdeki direnişin devam etmesi ve daha da boyutlanması, diğer işletmelerdeki işçileri ve diğer kesimleri harekete geçirecektir. Bu amaçla özellikle Zonguldak, Petkimler, tekeller, tersaneler yöneleceğimiz başlıca alanlar olmalıdır. Öncü işçilerle tanışmalı ve onlarla birleşebilmeliyiz. '94 dönemecini dönebilmenin koşulları bugün daha fazladır.

Devrim EGE

İşçi Sınıfı Devrimin ve Sosyalizmin Kızıl Bayrağı Altına!

Eylem dalgası ve bazı zaaflar

Sermaye'nin "emeğe saldırı" paketine ilk tepkiler doğal olarak işçilerden geldi. Ve ilk tepkileri, hem zamlarla ve hem de özelleştirmeyle doğrudan muhatap KİT işçileri gösterdiler.

KİT işçileri, daha geçtiğimiz yaz, kilitlenen toplusözleşme görüşmeleri, ödenmeyen alacaklar vb. gerekçesiyle özelleştirme programına da yönelen eylemler gerçekleştirmişler, bu eylemlerde oldukça iyi bir performans ortaya koymuşlardı. Aynı işletmeler bugün yine ayakta. Düne göre çok daha yoğun ve kapsamlı bir saldırı eşliğinde gündeme getirilen özelleştirmeler tarihleriyle birlikte açıklanmış bulunuyor. Ne var ki, eylemler nitelik olarak Haziran-Temmuz eylemliliklerini aşan bir gelişme gösteremiyor. Talepler, yoksulluk sınırını hızla açlık sınırına çeken zamları bile hedeflemekten uzak. Özelleştirme kıskacında boğulmuş, saldırının boyutlarını bilince çıkartamayan, dayanışmadan yoksun bir biçimde seyrediyor.

Bunun tepkilerin henüz ilk ifadeleri olduğunu, üstelik sadece KİT eylemlerinden sözettiğimizi gözeterek, hareketin bugün öne çıkan zaaflarını ortaya koymak gerekiyor. Zaafların ortaya konması, aşılmasına hizmet ettiği oranda anlamlı olacaktır. Bu nedenle, sınıf hareketinin daha politik, daha güçlü bir mecrada gelişebilmesi için, komünistlerle ileri işçilerin bu zaafları gözönüne alarak görevlerini tespit etmesi ve hızla ileri atılması gerekmektedir.

Bu zaafların başında, en tehlikeli konumda olan burjuva milliyetçiliğin ile dinsel gericiliğin etkileri geliyor. Burjuvazinin yıllardır sürdürdüğü planlı bir çalışmanın ürünüdür bu. İşçi sınıfı en hassas noktalarda bilinç yozlaşmasına uğratılmış durumda. KİT işçisinin bilinci ulusal sorun sözkonusu olduğunda sınıf bakışaçısından hızla uzaklaşıyor. Özelleştirme ve zamlar konusunda devlete hınç duyan işçiler, ulusal sorunda birden devletin yanına geçiyorlar. Özelleştirme programı yüzünden patronu konumundaki kapitalist devlete (aslında verili hükümete) ve özelleştirme programına karşı etkin bir tepki göstermeyen sendika bürokratlarına öfke püsküren Tekel işçileri, aynı öfkeyi, kirli savaştan sözetmeye kalkan bir arkadaşlarına yöneltebiliyorlar.

Sınıf üzerinde, özellikle bazı KİT'lerde, planlı bir çalışmanın ürünü olan ikinci bozucu etki dinci düşünce ve örgütlenmedir. Bugün bunun en belirgin örnekleri bazı tersanelerdir. Dok Gemi-İş üzerinden tarikatların tersanelere yerleştirdiği militanlar, sınıf bilincinin bulanması, sınıf içinde dinci-laik bölünmesinin kışkırtılması ihanetini üstleniyorlar. Tersane işçileri, kendilerine yabancı bu düşücelerin sınıf mücadelesine ne denli zarar verdiğini görebilmek için sonuçlarına iyi bakmalıdırlar. Sınıf bilincinin ilk adımı birlik ve dayanışma ruhudur. Bu bilinç yıllardır "İşçi memur elele, genel greve!" şiarında gelişmiştir. Oysa son tersane yürüyüşünde Refahçı militanlar, yürüyüşe katılan memurlara "yabancı" muamelesi yaparak kortejden çıkarmaya çalışmışlardır. Son saldırı paketine karşı işçileri "birlik ve mücadele"ye çağıran bir bildirinin dağıtımını fiilen engellemişler, aynı tutumla 2 tersaneyi diğerlerinden soyutlamayı ve yalnızlaştırmayı başarmışlardır. Bir tersanenin işçileri başka tersanenin işçilerini, tam da devletin ağzıyla "terörist" ilan ederse, bunun sonucu sınıfın parçalanması ve sınıf hareketinin yenilgisi olacaktır. Bu oyun açığa çıkmalı, bütün tersaneler ve tüm Türkiye işçi sınıfı elele vermenin onurunu kazanımlarla taçlandırmalıdır.

Bugünkü KİT eylemlerinin en belirgin zaaflarından bir diğeri, "birlik" bilincinin zedelenmesidir. Bu, birinci etkene, yani milliyetçi ve dini yozlaşmaya bağlı olarak ortaya çıkmış ve gelişmiştir.

Ulusal sorun sözkonusu olduğunda, "düşmanımın düşmanı dostumdur" deyişi, "düşmanımın düşmanı düşmanımdır"a dönüşüp bozuluyor. Oysa işçiler, bir sınıf olarak birleşmek ve kazanmak istiyorlarsa, karşılarındaki sınıfı, kapitalistleri ve onların devletini gerçek niteliği ile tanımak ve kavramak zorundadır. Bu "gerçek nitelik", emekçilerin mülksüzleştirilmesi ve ücretli emeğin en azgın sömürüsü temelinde ortaya çıkmıştır. Varlığını sürdürmesinin tek yolu en fazla kar, en yoğun sömürüdür. İşçi sınıfı ya üzerindeki bu azgın sömürünün garantörü kaptalist devlete karşı sınıfsal bir tavır gösterecek, ya da kapitalizmin cenderesinde sefalete ve yıkıma sürüklenecektir. Sınıf için başka bir çözüm, "bir ortayol yoktur. İşçi sınıfı kaptalistlerin devletini alaşağı edip kendi sosyalist iktidarını kurmadan sorunlarına en küçük bir çözüm bulma şansına sahip değildir.

Gül KAYA

Sermayenin krizi yapısaldır!

Son haftalarda ekonomiyle ilgili bir dizi önemli gelişme peşpeşe gazetelerin manşetlerine çıktı. Önce, kredi notu düşürüldü ve hemen arkasından döviz fiyatlarındaki patlama ve devalüasyonlar geldi, faizler hızla tırmandı. Bu durumu dev otomobil fabrikalarının üretimi durdurması izledi. Bunları diğer sektörler izledi. Kredi notu tekrar düşürüldü. Fiyatlar hızla arttı, enflasyonun %150'leri bulacağı anlaşıldı. Bütün gelişmeler, burjuva basın tarafından, sanki hiç beklenmeyen şaşırtıcı gelişmelermiş gibi ve manşetlerden verilerek gündeme sokuldu.

Oysa bunların hiçbiri yeni bir durumun göstergesi değil. Fakat, ekonomik krizin ulaştığı üst noktanın ifadesi olan sonuçlardı. Bugün Türkiye ekonomisi bir iç ve dış borç batağı içindedir. Devlet, bütçesindeki açıkları kapatmak için, sürekli borç almaktadır. Açıkların en önemli nedenlerinden biri zaten borç ve faiz ödemeleri olduğu için, böylece devlet borcunun borç ile ödeme durumuna düşmüştür. Ekonomi bir iç ve dış borç krizindedir. Zor durumdaki Türkiye burjuvazisi üretimi arttıramadığı gibi vergi vermeye de yanaşmamaktadır. Devlet, memur maaşlarını bile ödeyemeyecek duruma geldiği halde, iç borç faizi olarak trilyonları burjuvaziye akıtıyor. Çünkü burjuvazinin ayakta duracak hali kalmamıştır. Kürdistan'da sürdürülen kirli savaşın faturası da ekonominin tıkanıklığını tırmandırıyor, çözümü zorlaştırıyor.

Düşük ücretlere dayalı sanayileşme ile dünya pazarlarına açılarak krizden kurtulmayı amaçlayan Türkiye burjuvazisi kelimenin tam anlamıyla tepetaklak yere çakılmaktadır. Dünya ekonomisindeki krizin hızlı derinleşmesi, pazar ve kredi imkanlarının daralması ile bu hevesi kursağında kalmıştır. Üstüne üstlük, ülke içinde de tam bir siyasi istikrarsızlıkla yüzyüzedir. Ne Kürt halkının mücadelesini yenebilmiş, ne de işçi ve emekçilerin düzene karşı giderek artan güvensizliklerini tersine çevirebilmiştir. Bu durum, hem kendi sermayesinin verimliliğini düşürmüş hem de yabancı sermayenin gelmesini engellemiştir. Bütün bu faktörlerin etkisiyle, düzen, krizi aşmak bir yana hızla derinleşen bir kriz içindedir. Sermayenin değersizleşmesinin ifadesi liradan kaçış ve devalüasyon, pazarın daraldığının göstergesi üretimin durdurulması, istikrarsızlığın göstergesi ise kredi notlarının düşürülmesi olmuştur. Aynı şekilde sermaye düzeni, Orta Asya, Ortadoğu ve Balkanlara emperyalistlik taslama hayallerini çabucak unutmak zorunda kalmış, IMF'nin ipine yeniden sıkıca yapışmıştır. Bugün, kaynak bunalımı içinde sıkışan Türkiye kapitalizmi ne iyiden iyiye eklemlendiği dünya pazarından koparak kendi içine kapanabiliyor ne de bu pazarda rekabet edebiliyor.

Bu çıkmaz içinde bunalan Türkiye kapitalizmi, çözümü, işçi ve emekçilere yoğun bir saldırıda buluyor. Bu saldırı, özelleştirmeyi, dev işçi kıyımlarını, artan vergileri, kısılan sosyal hakları, azaltılan devlet hizmetlerini, zorunlu emekliliği, ücretlerin dondurulmasını, yüksek enflasyon oranları ile gerçek ücretlerin geriletilmesini, tarım sübvansiyonlarının kaldırılmasını vs. içeriyor. Ancak, 14 yıldır kesintisiz süren bir saldırı altında bulunan işçi sınıfı ve emekçiler devlete ve düzene karşı büyük bir güvensizlik içinde. Üstelik düzen bu 14 yılda, sendika bürokratlarından, sosyal demokratlara kadar, işçilerin güvensizliğinin saptırarak, tepkileri düzen içileştirecek aygıtları ortaya sürmüş, yıpratmış ve etkisiz hale getirmiş bulunuyor. Ücretlerinde ve yaşam koşullarında yeni bir düşmeye tepkisiz kalmayacağı apaçık ortada olduğu, onları düzen içine çekebilecek aygıtların işlemesinin zorlaştığı üstelik düzene karşı derin güvensizlik içinde bulundukları koşullarda işçilere saldırmanın yol açacağı sonucu düzen çok iyi görüyor. Üstüne üstlük Kürt halkı geriletmeden sürdürdüğü mücadelesi ile bir çok açıdan düzenin meşruiyet krizini derinleştiriyor, saldırıyı zorlaştırıyor.

Komünistler bu koşulların burjuvaziye dayattığı zorunlu seçeneğin, açık ya da kapalı bir darbenin gerçekleştirilmesi ile yoğun bir baskı -siyasi, askeri ve ekonomik saldırı- dönemine geçilmesi olduğunu başından beri belirtiyorlar. Bu saldırının başladığı bugün ise, görev karşı saldırıyı örgütlemektir.

K. ATEŞ

MK Değerlendirmeleri-I

Son gelişmeler ve görevler

Son ayların en önemli olgusu, ekonomik krizdeki ani ağırlaşmadır. Türkiye kapitalizminin bir kez daha soluğu kesilmiş bulunmaktadır. Ekonomi bir çöküntünün eşiğindedir. Tüm ekonomik göstergeler bunu olanca açıklığı ile ortaya koymaktadır. Krizin bugünkü boyutları uzun yıllardır ilk kez olarak Kürt sorununu bile toplum gündeminin ikinci planına itecek bir noktaya ulaşmıştır. Sermaye sözcülerinin bizzat kendileri bunu "Cumhuriyet tarihinin en ağır krizi" olarak tanımlamaktadırlar.

Türkiye kapitalizminin krizi konjonktürel değil, yapısaldır. Konjonktürel gelişmeler ve çeşitli politikalar nedeniyle zaman zaman hafiflemekte ya da ağırlaşmakta, fakat hep süregelmektedir. Bu yapısal kriz Türkiye'nin yakın geçmişine damgasını vurmuştur. Son 30-35 yıldır toplumun yaşadığı sosyal-siyasal çalkantıların maddi zeminini oluşturmaktadır. Sınıf mücadeleleri bu zemin üzerinde kızışmış, belli dönemlerde sert biçimler almıştır. İşçi sınıfının ve emekçi katmanların kriz sonuçlarına tepkisi büyük kitlesel hareketlilikler biçiminde gelişmiştir. Tekelci burjuvazi ise bu tepkiyi reformizmle kontrol edemediği ve olağan baskı yöntemleriyle durduramadığı noktadan itibaren askeri darbelerle, demek oluyor ki kanlı karşı-devrim operasyonları ile karşılamıştır.

Tekelci burjuvazi, emperyalizmin de tam desteği ile, 1965-1971 devrimci yükselişini 12 Mart askeri darbesiyle, 1974-1980 yükselişini ise 12 Eylül askeri darbesiyle durdurabildi. Kitlelerin bilinç ve örgütlenme düzeylerinin zayıflığı, reformizmin yaygın etkisi ve tutarlı devrimci bir önderliğin yokluğu koşullarında, sermayenin karşı-devrim operasyonları toplumsal muhalefeti durdurmada ve devrimci hareketi ezmede kolay başarılar elde etti. Ne var ki bu başarılar sermaye düzenine bir süre için nefes aldırsa da, kapitalist ekonominin yapısal nitelikteki krizine hiç bir çözüm üretememiştir. Tersine, yılları kapsayan bu operasyonlar Türkiye kapitalizminin çözümsüz iktisadi, sosyal ve siyasal sorunlarla yüzyüze olduğunu ve yaşamakta olduğu krizin yapısal niteliğini açık-seçik hale getirmiştir.

12 Eylül bu açıdan yeterince aydınlatıcıdır. Tekelci burjuvazi toplumsal muhalefete ve devrimci harekete karşı bu en kapsamlı ve acımasız operasyonu sayesinde, "24 Ocak Kararları" diye bilinen geniş çaplı iktisadi politikaları da engelsiz olarak uygulamaya koydu. Ekonomide yapısal değişim ve dünya ekonomisi ile bütünleşme adı altında, çalışan kitlelere neredeyse tüm '80'li yılları kapsayacak biçimde ağır bir ekonomik ve sosyal fatura ödetildi.

Fakat bugün sonuç ortadadır. Türkiye kapitalizmi iflas noktasındadır. Hiç bir sorun çözülemediği gibi, tüm sorunlar Cumhuriyet tarihinde görülmemiş ölçüde ağırlaşmış durumdadır. 70 yıllık sermaye cumhuriyetinin iktisadi temelleri çatırdıyor. Bir devrim ihtiyacı ve zorunluluğu kendini her zamankinden çok duyuruyor.

* * *

Sermayenin 5 Nisan tarihli yeni "iktisadi tedbirler paketi" bu koşullarda gündeme getirilmiş bulunmaktadır. Tekelci burjuvazi emperyalist finans merkezlerinin reçeteleri doğrultusunda bir kez daha başta işçi sınıfı olmak üzere tüm çalışan kesimlere ağır bir ekonomik ve sosyal fatura çıkararak krizin sonuçlarını hafifletmeye ve nefes almaya çalışıyor. 5 Nisan Kararları bunun yalnızca bir ilk adımıdır. Tekelci burjuvazi önümüzdeki yılları kapsayacak genel bir saldırının yalnızca açılışını yapmıştır.

5 Nisan Kararları'nda ifade bulan bu saldırıyla birlikte Türkiye yeni bir sürece girmiştir. Bu bunalımın yeni bir safhasıdır ve yolaçacağı siyasal sonuçlar bakımından özel bir önem taşımaktadır. Önümüzdeki dönem, odağında işçi sınıfının bulunduğu kitle hareketleri ile karşı-devrimin paralel yükselişine sahne olacaktır. Tekelci burjuvazi krizin yüklerini işçi sınıfına ve emekçilere bindirmek kararlılığındadır. İlk tepkilerinden de anlaşılacağı gibi işçi sınıfı ve çalışan katmanlar ise buna hiç de uysalca katlanmak niyetinde değiller. Daha şimdiden ülkenin çeşitli kentlerinde binlerce, onbinlerce emekçinin katıldığı yürüyüşler, mitingler, gösteriler, protesto grevleri yaşanmaktadır. İşçilerin gösterdiği direniş sermayenin karşı kararlılığıyla

birlikte ele alındığında, çatışmanın gitgide sertleşeccğini kestirmek güç değildir.

Tekelci burjuvazi bunu biliyor ve gözetiyor. Siyasal hazırlıklarını buna göre yapıyor. Olağanüstü hal, sıkıyönetim ve nihayet darbe tartışmaları yalnızca tehditle sindirmeyi amaçlamıyor. Bunlar aynı zamanda kitle hareketinin seyrine bağlı olarak peşpeşe gündeme getirilecek somut tedbirler olarak da düşünülüyor ve hazırlıkları bugünden yapılıyor. En büyük tekelci gruplar daha şimdiden iktisadi durum nedeniyle "olağanüstü hal" ilanını talep edebilmektedirler.

Sistematik baskı ve terör burjuvazinin kitle hareketine karşı kullanacağı ve sayesinde ekonomik programını uygulayacağı temel araçtır. 5 Nisan Kararları'na işçi sınıfından gelen ve henüz oldukça yetersiz olan ilk tepkilere bile devletin diş göstermeye başlaması da bunun işaretidir.

Fakat bu temel aracın yanısıra burjuvazinin şu an için en iyi şekilde yararlandığı başka araçlar da var. Bunların başında sendika bürokrasisi gelmektedir. Sendika bürokratları yıllardır sermayeye paha biçilmez hizmetler sundular. İşçilerin kısmi taleplerine ve bu doğrultudaki eylemlerine sahip çıkıyor görünerek onların mücadele isteğini ve enerjisini büyük ölçüde dizginlediler. Hareketi sınırladılar, oyaladılar ve neticede yorarak ya da yenilgiye uğratarak pasifleştirmeyi başardılar. Şimdi hain sendika bürokrasisi tam da bu aynı misyonla yine sahnededir. Lafta keskin çıkışlarla işçilere güven vermeye, bu sayede onları denetim altında tutmaya ve oyalamaya çalışmaktadır. Sendika bürokrasisi şimdiki başarısını sürdürürse, sınıf kitlelerinin sermayenin genel saldırısına karşı gösterdiği direniş kesin bir biçimde başarısızlığa uğrayacaktır.

Sosyal-demokrasiden sosyal-reformizme kadar genel olarak reformist akım, sermayenin sınıf kitlelerini dizginlemede ve denetim altında tutmada bir öteki temel aracıdır. Reformizmin bir ideolojik-politik düşünüş ve davranış tarzı olarak bugün hala sınıf kitleleri üzerinde çok özel bir ağırlığı vardır. Sosyal-demokrasinin büyük bir güç ve itibar kaybına uğramış bulunması, dahası, SHP şahsında sermayenin bugünkü saldırısının bizzat uygulayıcısı olması gerçeği, reformizmin işçi hareketi için taşıdığı büyük tehlikeyi küçümsemeye yolaçmamalıdır. Türkiye'nin yakın tarihinde sosyal-demokrasiden revizyonizme kadar reformist odaklar sınıf hareketini düzen sınırları içine hapsetmede özel bir rol oynadılar. Reformizmin sınıf kitleleri üzerindeki etkisi sürdüğü sürece bu aynı rolü oynayacak yeni politik odaklar devreye girecektir. SHP'nin yıpranmasından yararlanmaya çalışan öteki sosyal-demokrat partilerin yanısıra, "Türk-İş partisi", kemalist solcu İP, bugün reformizme olan evriminde büyük mesafe katetmiş küçük-burjuva demokratizminin bazı kesimleri, bunların tümü de kendi cephelerinden bu rolün adaylarıdır.

Bugünkü koşullarda sermayenin sınıf hareketini saptırıp denetim altında tutmasında dinsel gericilik bir başka temel araçtır. Bir ideolojik-politik akım olarak dinsel gericiliğin RP şahsında sınıfın geri katmanları üzerinde her zaman belli bir etkinliği vardı. Fakat bu bugüne kadar daha çok pasif bir etkinlik olarak kalmakta ve RP işçi eylemliliklerinde herhangi bir rol oynayamamaktaydı. Özellikle son yerel seçim başarısının ardından dinsel gericilik bu alanda yeni bir role soyunacak gibi görünüyor. Bu rol ikilidir. Kitlelerin düzene karşı birikmiş tepkisini gerici kitle hareketleri biçiminde saptırıp yozlaştırmak bunun bir yönüdür. 10 Nisan Bosna gösterileri bunun çarpıcı bir örneği olmuştur. İşçilerin sermayenin saldırılarına karşı gösterdiği kitlesel tepkileri denetim altına alarak aynı gerici siyasal kanala akıtmaya çalışmak ise bunun bir öteki yönüdür. Nitekim son işçi eylemlerinde bunun ilk belirtileri de ortaya çıkmış bulunmaktadır.

Dinsel gericiliğin bu ikili rolünün yanısıra sermaye düzeni için bir başka temel işlevi daha var. Burjuvazi bir yandan RP şahsında dinsel gericilikten, büyük kentlerin yoksul katmanlarını denetim altında tutmada, onların düzene olan tepkilerini yozlaştırarak yine düzeniçi kanallara akıtmada, Kürdistan'da ise ulusal özgürlük mücadelesini bölüp zayıflatmada temel bir dayanak olarak yararlanıyor. Fakat öte yandan ise, irticaya karşı laiklik demagojisiyle toplumdaki ilerici potansiyeli kendi denetimi altına almaya çalışıyor. Bu konudaki propaganda medya aracılığıyla öylesine ustalıkla yürütülüyor ki, daha şimdiden gelecekteki bir askeri darbenin "irtica tehlikesi"ni bertaraf etmeye yöneleceği düşüncesi yerleştirilmeye, bu çerçevede ona bir meşruiyet kazandırılmaya çalışılıyor. Askeri darbe bir tehlikedir ve kontrol edilemediği koşullarda işçi-emekçi hareketini durdurmak ve böylece sermayenin ekonomik istikrar paketini serbestçe uygulamak amacıyla gündeme gelecektir. Ve kuşkusuz, "irtica tehlikesi" burada, "kardeş kavgasını durdurma" demagojisinin 12 Eylül için oynadığı role benzer bir rol oynayacaktır.

* * *

Sermayenin seçimi izleyen dönemde gündeme getireceği yeni saldırıya işçi sınıfının sessiz kalmayacağı, tersine bunun sınıf kitlelerinde yeni bir eylem dalgasına yolaçacağı belliydi. Komünistler bunu değerlendirmelerinde döne döne ve tüm açıklığı ile ifade ettiler. Bugün bu gerçekleşmiş bulunuyor. 5 Nisan Kararları işçi sınıfı saflarında ve geniş emekçi katmanlar içinde büyük tepkilere yolaçtı. Bu tepkiler halihazırda bir eylem dalgası olarak kendini ortaya da koyuyor.

Bugünkü kitle hareketi, şu veya bu işverene ya da işveren grubuna değil, dosdoğru sermayenin mevcut hükümet aracılığıyla gündeme getirilen politikalarına ve onun arkasındaki emperyalist finans merkezlerine karşıdır. Bu yönüyle hareket politik niteliktedir. Bu nitelik işçilerin eylemlerde kullandıkları sloganlardan ve ileri sürdükleri taleplerden de somut olarak yansımaktadır.

Bununla birlikte hareketin bu niteliği henüz yeni ve son derece zayıftır. Proleter ve emekçi kitleler açık siyasal amaçlarla harekete geçmiş değiller. Yalnızca kendi iş ve yaşam koşullarına doğrudan ve acımasızca yönelen bir saldırıya karşı adeta bir refleks halinde tepki gösteriyorlar. Bu anlamda hareket halen kendiliğinden niteliktedir ve sendikal çerçevenin o son derece dar sınırları içindedir. Öte yandan, mücadele biçimleri açısından da hareket henüz fazlaca bir yenilik sergilememektedir. İşçiler son yılların olağanlaşmış eylem biçim ve yöntemlerini kullanmaktadırlar. Yasaları bir çok bakımdan aşan, fakat barışçıl niteliğini özenle koruyan bir eylem çizgisi izlenmektedir. Nispi bir yenilik, sermayenin genel saldırısına karşı çeşitli bölge ve sektörler arasında daha yakın bir ilişki ve dayanışma, dolayısıyla genel bir karşı direniş eğilimidir. Elbette bu çok önemlidir ve hareketin politik karakterini geliştirecek önemli bir olanaktır.

Hareketin önderliği ise halihazırda tümüyle sendika bürokrasisinin elindedir ve bu onun en temel ve sonuçları bakımından en tehlikeli zaafıdır. Sendika bürokrasisinin denetimi parçalanmazsa eğer, daha önce de belirttiğimiz gibi, ortaya koyacağı tüm enerjiye rağmen sınıf hareketini kesin bir başarısızlık beklemektedir.

* * *

Komünistler de içinde tüm devrimci hareket kitlelerin yeni eylem dalgasına bir kez daha hazırlıksız yakalanmış bulunmaktadır. Komünistler açısından hazırlıksızlık hiç de bu gelişmeyi öngörememekten kaynaklanmamaktadır. Tersine, sermayenin saldırısını kitlelerin geniş çaplı eylemleri izleyecektir belirlemesi tam bir kesinlikle son aylarda döne döne dile getirildi. Fakat onu hiç değilse bir ölçüde kucaklayacak bir örgütsel-pratik hazırlık yaşanabilmiş değil. Bu devrimci hareketin tümü için geçerli. Hain sendika bürokrasisinin eylemler üzerindeki tam denetimi aynı zamanda bu zaafın açık bir ifadesidir. (Örgütsel sorunlar bahsinde bu alandaki kusurlarımız üzerinde ayrıca durulacaktır.)

Mevcut hazırlıksızlık ne olursa olsun, bugün giderek yayılma eğilimi gösteren bir proleter kitle hareketi sözkonusudur. Bu harekete ulaşma, onunla buluşma, onun devrimci siyasal mücadele için ortaya çıkardığı çok yönlü olanaklardan en iyi şekilde yararlanma görevi var önümüzde. Ortaya çıkan yeni koşulları derinlemesine kavramalı, mevcut ataleti bir an önce kırmalı, kendimizi soluklu ve etkin bir siyasal faaliyete ve mücadeleye hazır hale getirmeliyiz. Bugünkü eylemliliğe geçici bir olay gözüyle bakılmamalıdır. Sermaye genel bir saldırı başlatmıştır ve buna peyder pey yeni halkalar eklenecektir. Etkin bir devrimci siyasal çalışma yürütülür ve militan bir eylem çizgisi izlenebilirse, sermayenin bu saldırısı işçi hareketinde devrimcileşmenin önemli bir basamağı haline getirilebilir.

İşçiler bugün için saldırının kendileri için dolaysız olan sonuçlarını görebiliyorlar ancak ve onu bu dar çerçeve içinde değerlendiriyorlar. Biz onlara Türkiye kapitalizminin yaşamakta olduğu krizin yapısal niteliğini tarihsel arkaplanıyla birlikte ve yakın tarihimizin olaylarından hareketle somut olarak gösterebilmeli, bunu kapitalizmin teşhiri ve etkin bir devrim ve sosyalizm propagandasıyla birleştirmeliyiz. Bir kaç on yıldır sürmekte olan, iki kanlı karşı-devrim operasyonuna yolaçan, bugünkü Türkiye'yi bir polis-asker rejimine mahkum eden kriz, sermaye düzeninin iflasını belgelemektedir. Sorunların çözümü tekelci burjuvazinin devrilmesinden, sermaye düzeninin tasfiyesinden geçmektedir. Bu gerçekler eylem içindeki yığınlara yorulmaksızın anlatılmalıdır. Bu çerçevede "Kahrolsun Sermaye İktidarı!", "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!", "Yaşasın Sosyalist İşçi-Emekçi İktidarı!" temel şiarlarını sınıf kitleleri içinde yaygınlaştırmalıyız. Yığınlar için yaşam koşullarının kendiliğinden eyleme geçecek kadar dayanılmaz bir hal aldığı koşullarda, bu propaganda için son derece uygun bir ortam var demektir.

Son gelişmeler genel grev-genel direniş ajitasyonu için de daha uygun bir zemin yaratmış

bulunmaktadır. Sermaye tüm emekçi katmanları dolaysız olarak etkileyen genel bir saldırı içindedir. Bunun karşısına emekçi katmanlarının işçi sınıfı önderliğindeki genel grev-genel direnişi çağrısıyla çıkmak, kitlelerde herzamankinden daha çok yankı bulacaktır. "İşçi -Memur Elele, Genel Greve!" sloganı bugünkü tüm eylemlerde atılan en yaygın sloganlardan biridir. Çeşitli yerel eylemlerin (örneğin Zonguldak ve Kırşehir mitinglerinin) farklı bölgelerden önemli katılımlarla desteklenmesi kitlelerdeki ortak eylem isteğinin ve bilincinin bir yansımasıdır. Bu bilinci ve pratiği geliştiren bir devrimci ajitasyon çalışması yürütülmelidir.

Bugünkü siyasal teşhir ve ajitasyon faaliyetinin temel işlevlerinden biri, sermayenin iktisadi saldırısı ile siyasal baskı ve terör politikaları (bu arada Kürdistan'daki kirli savaş) arasındaki bağı açığa çıkarmak, bunu kitleler için açık hale getirmek olmalıdır. Bu, daha genel planda, iktisadi sorunlar ile siyasal sorunlar ve gelişmeler arasındaki dolaysız bağı göstermek olarak da ifade edilebilinir. Bunda başarı gösterilebildiği ölçüde, yığınları genel demokratik siyasal istemler uğruna mücadeleye çekmek kolaylaşır. Siyasal özgürlükler için mücadele etmediği, siyasal mevziler kazanamadığı sürece, sermayenin ardı arkası kesilmeyen iktisadi saldırılarının da göğüslenemeyeceği her vesile ile işçilere anlatılmalı, siyasal propaganda-ajitasyon faaliyeti bunu sürekli bir biçimde işlemelidir.

Siyasal teşhir faaliyetinin bir başka temel yönü ise, sendika bürokrasisi ile reformist ve dinci gerici odakların içyüzünü, sermaye düzeni ile dolaysız çıkar bağını her vesileden yararlanarak sergilemek olmalıdır. Kitle hareketinin gelişimini sürdürebilmesi ve devrimcileşmesi olanakları, bu hain odakların etkinliğindeki kırılmaya sıkı sıkıya bağlıdır.

İşçilerin bugüne kadarki her eylem dalgası beraberinde yaygın olarak eylem amacına dönük taban örgütlenmeleri de ortaya çıkardı. Değişik adlar altında ortaya çıkan bu örgütlenmeler (komiteler) taban inisiyatifinin gelişmesinde ve sendika bürokrasisinin denetlenmesinde önemli roller oynadılar. Yeni eylemler bu örgütlenmeleri yeniden yaygınlaştıracaktır. Genel grev-genel direniş ajitasyonuyla da birleştirerek bu inisiyatifi özel bir çaba ile teşvik etmeliyiz. Sendika bürokrasisinin tekelini parçalamada, tabanda bağımsız eylem inisiyatifinin geliştirilmesinde bu örgütlenmeler halihazırda en önemli olanak durumundadırlar. Bu gerçeği gözönünde bulundurmalıyız.

* * *

Komünistlerin eylem içindeki proleter kitlelere güven verebilmesi, siyasal propaganda ve ajitasyonuyla onları etkileyebilmesi, eylemlere doğru bir yön vermede bir parça başarı gösterebilmesi, ancak proleter kitlelerle dolaysız temas içinde olmaları, onların mücadelelerine doğrudan katılmaları ölçüsünde olanaklıdır. Bu başarılamadığı sürece, dolaylı yürütülen faaliyetler ya da yalnızca "dışarıdan" seslenmeler fazlaca bir sonuç yaratmayacaktır. Bu tüm örgütlerimizin, tüm yoldaşlarımızın önünde ciddi bir sorun ve acil bir görev olarak durmaktadır. Kitlelerin dışında ve kitle eylemlerinin kenarında olmaya artık bir son verilmelidir. Bunu bu genel hareketlilik içinde bile başaramayanlar, olağan zamanlarda hiç başaramayacaklar demektir.

Etkin bir siyasal faaliyet ancak örgütsel yetkinleşme ile olanaklıdır. Bu yetkinleşmenin en temel halkalarından biri olaylara her mahalli alanda ve birimde anında müdahale edebilme yeteneğidir. Bu ise, buna uygun bir siyasal kavrayış, buna uygun bir siyasal duyarlılık ve inisiyatif, nihayet buna bir uygulama gücü kazandırabilecek teknik bir donanım demektir. Örgütsel yetkinleşmenin bu yönü üzerinde bugüne dek defalarca durduk. Fakat buna uygun bir hazırlığı hala da gerçekleştirebilmiş değiliz. Bu düzeye mümkün olan en kısa zamanda, haftalarla ölçülebilecek bir kısa zaman içinde ulaşmak zorundayız. Mahalli örgütlerimiz bu alandaki duyarsızlıklarını derhal kırmalı ve gerekli adımları biran önce atmalıdırlar.

Sermaye baskı ve terörü daha sistemli ve etkili hale getirmedikçe, ekonomik istikrar paketini kolayca uygulayamayacağını biliyor. Bu baskı ve terör, işin doğası gereği, öncelikle ve özellikle devrimci örgütleri hedef alacaktır. Devrimci örgütler zaten sürekli ve sistematik bir saldırının hedefidirler. Fakat bu yeni gelişmeler çok daha etkili, sonuç alıcı bir yönelişi diktatörlük için bir ihtiyaç haline getirmiştir. Diktatörlük legal ve illegal alanlara birlikte yönelerek her türlü devrimci siyasal çabayı engellemeye ya da mümkün mertebe sınırlamaya çalışacaktır.

Bundan çıkan kısa sonuç şudur: Etkin bir siyasal faaliyet için örgütsel yetkinleşmeyi, düşmanın bizi ezmek ve yoketmek amacına yönelik daha kapsamlı saldırılarını göğüsleme, örgütsel varlığımızı ve siyasal faaliyetimizi düşman saldırısına rağmen kesintisiz olarak sürdürme yeteneği ile birleştirmeliyiz.

Saldırıya karşı propagandayı ekonomi alanında da yükseltelim

Başlayan azgın saldırı döneminde Türkiye kapitalizmi ve devletinin işçi ve emekçilerin önüne sürdüğü propagandanın önemli yönlerinden birini, "fedakarlık" ve "hepimizin içinde bulunduğu ortak sandal" hikayeleri oluşturuyor. "Milli mutabakat"ın, işçi ve emekçilerin "fedakarlıkta bulunma"ya "öyle ya da böyle razı edilmesi" anlamına geldiği ortada. Ekonomideki krizi milli felaket ilan eden burjuva basın, fekadarlığa "ikna" etme amacıyla milli fedakarlık kampanyalarına şimdiden başladı. Düzen, işten atılan, ücretleri-katsayı artışları dondurulan, yeni vergiler altında ezilen emekçilerin bir çoğunun, "sandalın batmasını" pek umursamayacağını biliyor. Bu yüzden asıl tedbirlerini, ordu, polis ve faşist çetelerini hazırlayarak, gerekli baskı yasalarını çıkartarak alıyor. Bununla birlikte, sınıfın saldırının doğrudan hedefi olacak kesimleri ile bu etkiyi daha geç hissedecek kesimlerin tepkilerini ve mücadelelerini ayrıştırabilmek, kafaları karıştırıp tepkileri yumuşatabilmek, işçiler dışındaki sınıf ve katmanları kendi yanına ve işçilerin karşısına alabilmek için yoğun bir propagandaya da hız veriyor. Burjuvazinin ekonomik veriler konusunda, işçi sınıfının bilgilenmemesine verdiği özel önem bilinir. Ancak çoğu zaman da ekonominin etkili verilerini kendi propagandası için ustaca kullanır. Bunu daha önce özelleştirme, gümrük birliği, toplu sözleşmeler, memur katsayıları gibi konularda yaşadık.

Bu kez de aylar öncesinden propaganda başlatıldı. Bu propagandanın özü şudur: Ekonomik kriz milli sorunumuzdur, temel nedeni devlet bütçesindeki açıklardır; bu açıkların önlenmesinin tek yolu açığa neden olan harcamaların kısılması, yani KİT'lerin kapatılması ya da satılması, ücret ve maaşların dondurulması, sosyal hakların kısıtlanması vs. vs. ekseni üzerinde dönüyor. Bu ekseni güçlendiren en önemli yönler ise; bu fedakarlığın son kez olacağı, üç-dört ayda normale dönüleceği, herkesten eşit fedakarlık isteneceği, zenginlerin de fedakarlıkta bulunacağı ve gazetelerde ise hükümetin başarılı olamazsa hesap vereceği şeklinde. Bu kampanyanın önemli bir özelliği, devlet ve medyanın saldırıyı gizlemek bir yana açık açık ve abartılı ifadelerle ilan etmeleri. "En büyük acıyı çalışanlar çekecek", "canımız çok yanacak" türünden ifadeler manşetlerden inmiyor. Bu yöntem, işçi ve emekçilerin klasik yalanlara kanmayacak kadar güvensizlik içinde olduklarının göstergesi olduğu kadar, saldırıyı kanıksatmanın da aracıdır. Bu nedenlerle, düzenin propagandasının dayanak noktasını, krizin ortak sorunumuz olduğu ve çözümün hepimizin fedakarlığını gerektirdiği yalanı oluşturuyor. Bu propagandanın özü, krizin ve saldırının sınıfsal özünün inkarı/gizlenmesidir.

Komünistlerin propaganda faaliyetlerinde ekonomik veriler de sıklıkla yeralır. Bu gerekli ve önemlidir. Ancak, bunun ötesinde, doğrudan, ekonominin durumu ve nedenleri, ekonomi ile politika arasındaki ilişki ve her iki alandaki çözümün zorunlu anti-kapitalist niteliği üzerine propagandaya da önem vermek gerekiyor. Bu hem burjuvazi ekonomiyle ilgili verileri -bir tek fabrikadan, tüm dünyaya her ölçekte- sık sık çarpıtarak kullandığı için bir karşı-propaganda için, hem de işçilerin bilinçlerinde anti-kapitalist bir düzey oluşturmaya güçlü bir katkı sağlayabileceği için gereklidir. Bugün ise, krizin ve "çözüm önerilerinin" sınıfsal anlamını işçi sınıfının bilincine taşıyabilmek daha da önem kazanıyor. İşçiler, "istikrar paketi"nin kendilerine neye mal olacağını, onun bütün ağırlığını sırtlarında hissederek kolayca anlayacaklardır. Ancak, burjuvazinin propagandası da zaten, olup bitenin anlaşılmasının engellemekten çok olup bitenin kabullenilmesini sağlamayı amaçlıyor. Bu nedenle komünistler propagandada burjuva propagandasının bu amacını boşa çıkartmayı hedeflemelidirler. Bunu yapabilmek ise, burjuvazinin propaganda öğelerini iyi izleyebilmek ve oradaki iç bütünlüğü kavrayabilmekle mümkündür. Burjuvazinin propagandasının nirengi noktasının, krizin ve saldırının sınıfsal temelini gizleyerek "milli mesele" haline getirmek olduğunu belirtmiştik. Bu yöndeki temel yöntem ise, ekonomideki krizi, saldırı programının yönelteceği kazanımlar ile açıklamak kurnazlığıdır. Bütçe açık veriyorsa nedeni KİT'lerdir, sosyal harcamalardır, işçi-memur maaşlarıdır, tarım sübvansiyonlarıdır ve PKK'dır. Sanayide verimlilik

düşüyorsa, nedeni, işçiler ve işçi sendikalarıdır, vs. vs. Böylece, hem krizin gerçek nedenleri gizlenmiş, hem de işçi ve emekçilerin kazanımları krizin nedenleri olarak gösterilerek bu kazanımlara yapılacak saldırılara taraftar toplanmış oluyor.

Düzenin krizini, devrimin mevzilerine çevirmek yolunda önem taşıyan bu dönemde, komünistler her zamankinden daha yoğun yürütecekleri politik propaganda faaliyetinin bir yönü olarak ekonomik krizin ve saldırının sınıfsal içeriğini sergilemeyi görmelidirler. Bu yöndeki propagandamızda, politik bir çizgi tutturmaya, anti-kapitalist bir eksen yakalamaya özel önem vermeliyiz.

Ekonomizme kapı açabilecek şekilde ekonomik olguları salt kendi içinde açıklamak hatasına düşmemeliyiz. Örneğin, özelleştirmeye karşı çıkmak uğruna KİT'lerin zarar etmediği propagandasına yüklenmek ve rakamlara boğulmuş bir propagandaya girişmek, özünde fabrikanın işçilere satılması gibi demagojik önerilere kapı açar. Bunun yerine cepheden kapitalizme yüklenmeli, KİT zararlarının nedenlerini açıklamalı ve örneğin KİT açıklarını kapatmak için özel sektörün elindeki imkanların kamulaştırılmasını savunmalıyız.

Bütçe açıklarının oluşmasını bütçeden sermayeye aktarılan kaynaklara bağlamakla yetinmek yerine, devlet bütçesinin işçilerin sorunu olmadığını, bu bütçenin sermaye egemenliğinin bütçesi olduğunu, Kürdistan'daki savaşın, polisin, askerin baskı yasalarının, burjuva yalan aygıtlarının bütçesi olduğunu propaganda etmeliyiz. Biz kriz için onlar neden oldu onlar çözsün dememeliyiz. Biz, kriz sermaye düzeninin kaçınılmaz sonucudur, onlar çözemez, çözüm bu düzenin yıkılmasıdır, demeliyiz. Aslında kriz olmadığı ya da patronların fedakarlık yapmadığı gibi propagandalar da ekonomizme kapı aralar. Siyasi saldırının, ekonomik saldırıyla ilişkisini sıkıca kurabilmeliyiz. Yeni baskı yasalarını, düzen partilerinin suç ortaklığını, emperyalizmle ilişkilerinin anlamını, devrimcilere ve komünistlere karşı saldırıların nedenini, Kürt halkı ile safların neden ortak olduğunu, saldırının ekonomik anlamından hareketle de ortaya koyabilmeliyiz.

Düzenin propagandasının özel bir yönünü, sınıfı kendi içinde bölmek ve diğer sınıf katmanlardan tecrit etmek oluşturacaktır. Bu nedenle hem farklı kesimlerin çıkarlarının ortaklığını, hem de diğer emekçi kesimlerin sorunlarını sınıfa anlatabilmeliyiz. Ekonomik saldırının, anti-kapitalist temelde ve sınıf ilişkilerinden hareketle teşhir edilmesi bu işi de kolaylaştıracaktır. Özelleştirme meselesini, KİT'lerin kar zarar hesapları temelinde ele almak aslında KIT işçisi ile diğer işçiler arasındaki birliği sağlamaya pek hizmet etmez. Ancak KİT'lerin kapatılmasının tüm sınıfa ekonomik-politik bir saldırı olduğunu ortaya koyabilirsek, bunu başarmak daha kolay olacaktır.

Ayrıca ekonomik sorunların anlaşılmasındaki güçlükler de hesaba katıldığında, bu alanda güncel olay ve olguları en iyi biçimde kullanabilmenin, ekonomik-sınıf ilişkilerini günlük görüntülerinden hareketle teşhir edebilmenin özel bir önemi vardır.

Bütün bunlar temelinde sözümüzü net sloganlar ve eylem önerileri ile bağlamalıyız.

Fedakarlığa hayır! Özelleştirmeye hayır! Sermaye düzenine hayır! Genel grev-genel direniş için komiteleri örgütle! Kürdistan'da - Türkiye'de ortak düşmana karşı ortak direniş için barikatlara! Sermayenin kölelik düzenine karşı kızıl bayrağı yükselt!

Cibali Tekel'de üç günlük işgal

Hükümetin, ekonomik terör paketini açıklamasıyla birlikte ilk elden satılacak KİT'lerde belli oldu. Böylece bir süredir Cibali Tekel Fabrikası'nın kapatılarak, binanın otel yapılması söylentilerinin de gerçekliği ortaya çıktı.Fabrikada üretim yıllardır tarihi bir binada, eski model makinalarla sürmektedir. Kullanılan geri teknolojiye karşın Cibali Tekel kar eden bir işletmedir. „Zarar eden KİT'lerin kapatılması" söylemi, başlangıçta işçilerde hiçbir tedirginlik yaratmadı. Cibali Tekel zarar eden bir kuruluş değildi. İşçiler otel söylentilerine de pek aldırmadılar. Fabrikanın kapatılacağının resmi ağızlar tarafından açıklanmasının hemen ardından, gece mesaileri de kaldırıldı.

Yakın döneme dek suskunluğunu koruyan Cibali Tekel işçileri, işte bu koşullarda fabrikayı 3 gün süreyle işgal ettiler.Diğer fabrikalardan işçiler, aileler işgalcileri desteğe geldiler. Sendika bürokratları ise işgali basında izlemekle yetindiler. 11 Nisan'da ise Bira, Likör ve Cibali Tekel Fabrikası'ndan 1000'e yakın işçi sendika genel merkezini bastılar. Başkan Orhan Balta daha sabahtan ortadan kaybolmuştu. İşçiler sendikada yalnızca genel sekreteri bulabildiler. Sendikanın salonunda toplanan işçiler sorunlarını tartışarak, mücadelelerini birlik ve dayanışma içerisinde, kendi insiyatiflerinde sürdürme kararı aldılar. Konuşma sırası genel sekretere geldiğinde ise yuh çekerek salonu terkettiler.

Tekelci sermaye RP'yi hem sevecek hem sövecek!

Yerel seçimlerde sosyal demokrasi koltuk değneklerinin büyük bir gürültüyle çatırdaması sermaye sınıfını telaşa düşürdü. Çünkü "sol" gösterip "sağ" vurma taktiği, işçi sınıfının bilincini bulandırmak, hedefini şaşırtmak, birliğini bölmek, mücadelesini dizginlemek için sermaye sınıfının elinde her zaman önemli bir silah olmuştur. İşte RP'nin kentlerdeki emekçi kesimlerden aldığı desteğin artması üzerine, sermaye sınıfı bu parti ile bu açıdan özel olarak ilgilenmeye başlamıştır. Sosyal demokrasinin işini RP'ye de gördürmenin hesapları içindedir. Çünkü, sosyal demokrasinin gerilemesi ve buna paralel olarak RP'nin ilerlemesinin kitlelerin "sağa" yani düzene kayması anlamına gelmediğini, bilakis tersi dinamikleri ifade ettiğini sermaye sınıfı da iyi bilmektedir. Bunun anlamını öncü işçilere doğru bir şekilde açıklama görevimiz var. Bu başarılamadığı takdirde, sınıfın içinde sosyal demokrasinin etkisini üzerinde taşıyan belirli kesimlerin de kemalist laiklerin gözyaşlarına bakıp hüzünlenmesi ve düzen içi solun durumu ile arasında paralellik kurarak sosyalist hareketin geleceği konusunda da umutsuzluğa kapılması kaçınılmaz olur. Tekelci sermaye, kriz tünelinde henüz ufukta hiçbir ışığın görülmediği ve devrimci bir işçi önderliğinin düzene karşı yegane gerçek alternatif olarak henüz inşa edilemediği bir dönemde, RP'nin adil düzen kancasına takılacak emekçilerin sayısının daha da artacağını hesap etmektedir.

Tekelci sermaye, her ne kadar emekçi kitlelerin önüne aynı düzen oltasının laik ve dinci saflaşması yemlerini sallasa da, kendisi RP'ye karşı tutumunu belirlerken son derece "materyalist" davranmakta, "allahın hikmetini" bu tür hesaplarına hiç karıştırmamaktadır. RP'nin sadece "dünyevi" işlevinden, üzerine oturduğu sınıfsal dinamiklerden ve bu derin kriz döneminde düzen için sunacağı siyasal imkanlardan yola çıkmaktadır. Birinci olarak, iktisadi kriz ve ekonomik saldırılar karşısında emekçi kitle muhalefetinin oyalanması, dizginlenmesi, bastırılması için... İkinci olarak ise, din kardeşliği -"ümmet" kancası ile Kürt halkının yeniden düzene bağlanması için RP hangi yeni imkanları sunmaktadır? İşte tekelci sermaye şimdi hararetle bu soruların yanıtlarını araştırmaktadır.

Tekelci sermayenin yanıtları artık yavaş yavaş şekilleniyor. RP'yi laik anti-laik saflaşması temelinde cepheden karşıya almama tutumu benimseniyor. Çünkü böylece RP'yi destekleyen kesimleri karşısına almak ve daha da radikalleştirmek istemiyor. Tersine, RP'yi bu kesimlerin kabaran tepkilerini "adil düzen" demagojisi ile yatıştırarak düzen kanallarına akıtan ve akıtmaya da devam edecek olan bir imkan olarak görüyor. Bu "demokratik" imkanı elinin altında tutmayı şimdilik daha işlevsel buluyor. "Yerel seçimler yenilensin!" rüzgarı bu tutumun netleştirilmesi ile sona erdirilmiştir.

Diğer yandan sermaye kesimi kendisine doğrudan ve organik olarak çok daha güçlü bağlarla bağlı olan ve bu anlamda bütünüyle kendi çıkarları doğrultusunda hareket ederek tekelci sermayeyi gereksiz siyasi ve ekonomik maliyetlerden koruyabilen partilerin güçlenmesini RP yerine tercih edecektir. Bu konuda tekelci sermayenin ikili oynayacak olması bir kafa karışıklığına yol açmamalıdır. Tekelci sermaye basını önümüzdeki dönemde de, gereksiz kutuplaşmalara yolaçacak kadar aşırıya kaçmamaya dikkat ederek "RP ve anti-laiklik tehdidi korkusunu" işlemeye devam edecek. Böylece RP'ye mesafeli duran kesimlerin diğer düzen partilerinin ağılından çıkma eğilimlerinin önüne geçmeye çalışacaktır. RP onun için yönlendirilebilmesinin siyasi ve iktisadi maliyeti biraz daha yüksek olan bir seçenektir. Bu yüzden RP'nin diğer düzen partilerine göre daha fazla güçlenmesini tercih etmeyecektir. Tekelci sermayenin sözcüleri diğer düzen partilerine "istikrar paketi geciktikçe ekonomik kriz daha fazla derinleşir ve yaratacağı toplumsal çalkantı da bir o kadar artar, bu durumda düzene tepki oylarını toplayan RP'nin yükselişi devam eder ve bu da sizin sonunuz olur" diyerek onları bu saldırıda daha "kararlı" kılmaya çalışmaktadır. Seçim sisteminin değiştirilmesi taktiği sermaye sınıfının bu konuda öncelikli tercihleri ile ilgilidir. Tekelci sermaye, DYP ile SHP'yi bitirmeyi göze almıştır. Bu

durumda ANAP'ı da iktidara alıp RP'ye meydanı boş bırakmamak için ANAYOL koalisyonu ya da birleşmesi taktiğini şimdilik ertelemiştir. ANAP'ı RP'ye karşı "zorlu" bir görev beklemektedir; bütünüyle destcklediği "istikrar" paketine karşı rol icabı "muhalefet" yapmak. Diğer yandan belediye yönetimlerinde göstereceği başarısızlığın RP'nin önünü keseceği düşünülmektedir. Ama kendi tercihine rağmen bu yönde önünü alamadığı farklı bir gelişme ile karşılaşırsa da bu yeni duruma uygun politika ve taktiklere de şimdiden hazırlanmaktadır.

Her iki olasılık karşısında da, tekelci sermayenin bugünkü hazırlık tutumu, RP ile ilişkilerini geliştirmek, RP'yi daha yakın ve sıkı bir markaja almak olacaktır. "RP'nin meşruluğunu kabul edeceğiz" demektir. Sermaye, RP'nin üfleyerek çatısı altına aldığı düzenin kızgın buharlarını daha da soğutmasını, radikal eğilimleri daha da dizginlemesini ve iktidar için iyi bir seçenek olduklarını sermayeye bu yoldan göstermesini öğütlemektedir. Amaç, düzenin tasmasını zaten başından beri boynundan hiç çıkarmamış olan RP'yi sermayenin "allahı" emperyalizm ve yerli ortakları tekelci kesimler karşısında daha da evcilleştirmektir. Sermayenin sözcüleri RP yönetimini uyarıyor; "artık 'radikal' eğilimleri dizginlemede, bastırmada usta taktikler geliştirin, bunun için düzenin kanlı ve kirli şebekeleri -MİT, burjuva basın, kontrgerilla- ile ilişkilerinizi daha da geliştirin, yoksa bir süre sonra vaatleriniz doğal olarak boş çıkınca bu radikal eğilimler güçlenir ve bizim kadar sizin de başınızı ağrıtır."

RP'ye karşı darbe olur mu?

Tekelci sermaye önümüzdeki dönemde eğer koşullar gerektirirse, RP'yi bahane ederek bir darbe tezgahlama yoluna gidebilir. Ama bu durumda darbe gerçekte RP ile düzen arasındaki gerçek bir çelişkiden temellenmeyecektir. Türkiye tekelci sermayesinin ve devletinin laik"liği zaten geleneksel olarak son derece gerici bir içeriğe sahiptir. Dolayısıyla laiklik konusunda RP'nin gericiliğinin sermaye düzeni için tehdit edici bir konumu yoktur. RP tam bir devlet ve düzen partisidir. Düzenin bekası için elinden geleni sonuna kadar sermaye sınıfının hizmetine sunacaktır. Bu konuda hiçbir kuşku olmamalıdır. Asıl sorun, düzenin krizinin RP sayesinde değil RP'ye rağmen daha da derinleşmesi ve düzen için geriye kalan tek seçeneğin açık bir darbe olması durumudur. Şu anda henüz durum bu değildir. Bu yüzden, tekelci sermaye, düzenin bekasının başlıca güvencesi olan ordunun meşruluğunu yok edecek askeri darbe seçeneğini şu anda gereksiz ve pahalı bir siyasi maliyet olarak görmektedir. Vitrindeki "demokratik" örtünün arkasında asıl yönetimi MGK, DGM ve MİT'in üstlendiği ve içten içe yoğun bir baskı ve terör sergilendiği bir örtülü darbe rejimi ile düzene ve orduya daha fazla halel getirmeden kanlı diktatörlüğünü ayakta tutma yolunu öncelikle tercih etmektedir.

RP görücüye çıkıyor!

Refah Partisi bir anlamda yerel yönetimler sınavı ile tekelci sermaye karşısında görücüye çıkmaktadır. RP, sermayenin iktidarı için toplumsal ve iktisadi maliyetleri arttıracak mıdır, yoksa düşürecek midir? İşte özellikle bu kriz döneminde tekelci sermaye öncelikle bu hayati soruya alacağı yanıta göre RP'nin üstleneceği rol ve görevler konusunda daha kesin bir karara varabilecektir. RP lideri düzenin kurallarına göre oynamakta usta bir politikacıdır. O daha tekelci sermaye "yürü ya kulum!" demeden önce parti programını ve tabanını terbiye etme, radikal tortuları temizleme işine çoktan beridir başlamıştır.

RP önümüzdeki dönem, asıl fetvaları MÜSİAD yerine TÜSİAD'dan alacak ve kıble olarak yüzünü Mekke yerine Washington'a daha fazla dönecektir. RP artık, gerektiğinde sarık, gerektiğinde takke, gerektiğinde ise şapka ve kravat takacaktır. Gerektiğinde kemalistlerden daha kemalist, laiklerden daha laik, batıcılardan daha batıcı olacaktır. Yeter ki, kendi dayandığı sermaye kesimlerine de ufak tefek bazı imkanlar sağlansın. RP için, kağıt üzerinde devirmedik ne emperyalizm ne de kapitalizm bıraktığı demagojik "muhalefet" dönemi bitmiş ve artık "ince" politika dönemi başlamıştır. Önümüzdeki dönemde işçi sınıfı içinde de etkilerinin artması muhtemel olan RP'nin sömürücü yüzünü ve düzen ile göbek bağlarını teşhir etmek komünistlerin önünde duran bir görevdir.

Erdoğan DEMİRAYDIN

"Cezayir modeli"nin içyüzü

Cezayir'de devlet kuvvetleri ile İslami Selamet Cephesi (FİS) militanlarının karşılıklı yürüttükleri terör kampanyasının dozu, can çekişen iktidarın periyodik uzlaşma jestlerine rağmen giderek artıyor. Tarafların günübirlik başvurdukları misilleme sonucu ülke henüz adı konmak istenmeyen bir içsavaş ortamına fiilen girmiş bulunuyor.

Cezayir'in girdiği bu sürecin nedenleri birden fazla ve karmaşıktır. Cezayir sorununun çıkış noktası, kapitalizmin dünya ölçeğindeki bunalımının yerel faktörlerle çakışması olarak özetlenebilir.

Kapitalizmin dünya ölçeğindeki krizinin Cezayir bunalımındaki payına ayrıca girmeye ve detaylı bir biçimde değinmeye gerek yoktur. Sorunun bu boyutu esas olarak Cezayir'in özellikle eski sömürgeci güç Fransız emperyalizmi ile sürdürdüğü modern sömürgeci nitelikteki ilişkileri gözetildikleri oranda ortaya çıkacaktır.

Cezayir halkı Fransız emperyalizmine karşı yürüttüğü cesur bir ulusal kurtuluş mücadelesi sonucu yaklaşık birbuçuk asırlık sömürgeciliğe son vermiş, bedelini çok ağır ödeyerek bağımsızlığına kavuşmuştu. Cezayir halkı yediden yetmişe seferber olmuş, tüm olanaksızlıklarına rağmen olağanüstü bir fedakarlık göstermiş ve sonuçta Fransız emperyalizmine diz çöktürmüştü.

Ancak, sözkonusu ulusal kurtuluş mücadelesi burjuva milliyetçilerinin önderliğinde gelişti ve zafere kavuştu. Bu mücadelenin ufku klasik sömürge statüsünden kurtulmakla sınırlıydı. Harekete daha ileri bir perspektif, bir toplumsal kurtuluş perspektifi kazandırılamadı. Daha doğrusu, o dönemki politik söylemleri ne olursa olsun, Ulusal Kurtuluş Cephesi (FLN)'nin siyasi çizgisi başlangıçtan beri böyle bir boyuttan yoksundu.

Böylece büyük fedakarlıklar, maddi ve manevi kayıplar karşılığında elde edilen ulusal bağımsızlık, FLN önderliğinde iktidar olan yeni yetme Cezayir burjuvazisinin, iç politikanın gereksinmelerinin yanısıra, dış ilişkilerde mevzilenmesi için bir koza dönüştü. Klasik sömürge statüsü geride kalmıştı. Ancak emperyalizmle yeniden iktisadi, politik ve diplomatik ilişkiler kurmak ve geliştirmek gerekiyordu.

Genç Cezayir burjuvazisi Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkeleriyle iktisadi ilişkiler geliştirerek kendisini emperyalizme görece iyi pazarlamanın kısmi koşullarını yarattı. Fakat bu kurnazlık sonucu değiştirmedi. Cezayir modern sömürgeciliğin oltasına takılmaktan kurtulamadı. Zaten başka bir alternatifi de yoktu.

Genç Cezayir burjuvazisinin emperyalist metropollerle geliştirdiği, daha doğrusu revizyondan geçirerek sürdürdüğü ilişkilerin gerçek karakteri, geniş kitleler nezdinde bazı faktörler sayesinde gizlendi. Bunların başında ulusal kurtuluş mücadelesinin mirası, FLN rejiminin Doğu Bloku ile ilişkileri, kurtuluş savaşı döneminden miras kalmış politik söylemdeki görece radikallik, iç politika gereği Fransa'ya karşı göstermelik dikbaşlılık vb. geliyor.

Fakat, '70'li yılların başında beliren ve ağırlaşarak sürmekte olan kapitalizmin genel bunalımı, etkisini doğal olarak ilkin ve kat kat ağır bir biçimde emperyalizmin arpalıklarında hissettirdi. İşte bu andan itibaren sis perdesi aralanmaya, ulusal kurtuluş mücadelesi destanının istismarının önemli ölçüde gizlediği esas gerçek gün ışığına çıkmaya başladı. Rüşvetin, yolsuzluğun, hırsızlığın, kısacası sonradan görmüşlüğün tüm sonuçları ve emperyalizmin bu durumdaki suç ortaklığının boyutları ortaya çıktı.

Polisiye önlemlere gizlenen düzenin çürümüşlüğüne, yozlaşmışlığına iktisadi krizin yoğun etkileri de eklenince, periyodik sosyal patlamalara tanık olundu. Düzen bir çözülme sürecine girmeye başladı. FLN düzeni kurtarmak için rejimde göstermelik restorasyonla bu çıkmazdan sıyrılabileceğini düşündü.

Dönemin modası çok partili düzene geçiş amacıyla 1989'da yapılan yasal değişiklik iki gerçeği ortaya çıkardı. Birincisi FLN'nin yıpranmışlığını ve kitle desteğini kaybettiğini; ikincisi, ise düzene muhalefetin hangi cenahta örgütlendiğini.. Düzene muhalefet devlet terörünün yeterince sızamadığı camilerde örgütlenmişti. Kurulan veya kurdurulan 44 siyasi partiden bir tanesi olan FİS'in ilk genel seçimlerde burjuva demokratik normlara göre tek başına iktidar

olacağı anlaşıldı. Yerel seçimlerde 1539 belediyenin 853'ünü FİS'in adayları kazandı.

FİS'in ilk yerel seçimlerde kendisini açıkça ortaya koyan gücü Cezayir burjuvazisi kadar Fransız emperyalizmini de ürküttü. Dinci akıma karşı mücadele adına, yürürlüğe konmuş çok partili demokrasicilik oyunu hemen bozuldu. Öngörülen genel seçimler iptal edildi. FİS'in önderleri ve çok sayıda ileri kadrosu tutuklandı, sıkıyönetim ilan edildi. Ve ardından yoğun bir devlet terörü başlatıldı.

FİS'in Cezayir'de İran örneğinden esinlenen, şeriat kurallarına dayalı bir İslam cumhuriyeti kurmayı amaçladığı biliniyor. Ancak burada gözden kaçırılmaması gereken iki temel nokta var. Cezayir'de dinin politik istismarı FİS'le başlamadı. Ulusal kurtuluş savaşından sonra iktidar koltuğuna oturan FLN, dinin istismarını politikasının en temel öğelerinden biri olarak kullandı. Bunu 1962 Anayasası ile *"Cezayir bir müslüman-arap ülkesidir. Devletin dini islamdır. İslamiyet kimliğinin temel öğesidir"* diye açıkça anayasal teminat altına almayı da ihmal etmedi.

İkinci bir nokta ise, bir kaç yıldır dinci gericiğe karşı mücadele adına estirilen devlet terörü. Cezayir burjuvazisinin uyguladığı bu şiddet politikasının perde arkasındaki esas sorumlusunun Fransız emperyalizmi olduğu biliniyor. Eğer bu ülkede FİS'e rakip olabilecek ve aynı zamanda rejime alternatif radikal bir devrimci güç olsaydı, emperyalizm oynadığı ikiyüzlü anti-dinci rolü oynayamaz, FİS'e anti-komünist misyon yükler, Abbasi Madani ve şürekasının ayaklarına kırmızı halı sererdi. Aynı şekilde eğer FİS Körfez monarşilerinin vesayeti altında bir akım olsaydı, Fransız emperyalizmi suyu bu denli yokuşa sürmeye gerek görmezdi.

Ancak FİS'in ilham kaynağının İran olması, radikal çizginin ağır basması, sorunun politik çözümünü emperyalizm açısından bir kör düğüme dönüştürüyor. FİS'in iktidarı alması durumunda Cezayir burjuvazisinin önemli bir kesiminin rahatının kaçacağı, İslam aleminde özellikle Fransa'nın arpalığı Tunus, Fas gibi Kuzey Afrika ülkeleri için isyankar bir dinamik yaratacağı açıktır. Fransız emperyalizminin böyle bir dalgaya göğüs gerecek politik gücü, kısa sürede denetim altına alacak mali kudreti yoktur.

Bu nedenle Fransız emperyalizmi can çekişen FLN rejimine el altından yoğun ve şartsız destek sunmaktadır. Çünkü Cezayir'de bir iktidar boşluğu mevcuttur. Devlet resmen iflas etmiş ve en temel yükümlülüklerini yerine getiremez bir duruma düşmüştür. Ordu ve polis dışındaki kurumların hemen hepsi can çekişiyor. Dolayısıyla talihin garip bir cilvesi sonucu Fransız emperyalizmi ile FLN elele vermiş durumda. Yakın bir işbirliği içinde şiddet yoluyla iktidar boşluğunu doldurmaya, zaman kazanmaya, sanki meşru bir otorite varmış izlenimini vermeye çalışıyorlar.

Etrafında yoğun bir gerginliğin devam ettiği iktidar boşluğu fazla sürmeyecektir. Namluların gücü ile devletin en temel yükümlülüklerinin yerine getirilemeyeceğini, toplumun günübirlik büyüyen ekonomik ve sosyal sorunlarına çözüm bulunamayacağını biliyorlar. Onun içindir ki, kazanılan zamanı FİS'e muhalif bir dini alternatif hazırlamakta harcıyorlar.

Fransız egemen güçlerinin, politikacılarının candan selamladıklar, ılımlı dini örgütleri de kapsayan "ulusal uzlaşma konferansları" düzenleniyor. FİS'in önderliği ezilerek yerine icazetçi bir dini akım geliştirilmeye çalışılıyor. Sık sık yapılan hükümet değişiklikleri böyle bir açılımın ortamını ve önkoşullarını hazırlamak için gündeme getiriliyor.

Fransız emperyalizminin adını, rolünü ve sorumluluğunu Cezayir devletininkine göre daha fazla kullandık. Cezayir üstüne sinsice oynanan bir başka oyuna değinmek için sorunu bu düzeyde değerlendirmek gerekiyor. Zira, ABD'nin Afrika kıtasına ilişkin niyetleri bugüne kadar fazla somut bir ilerleme kaydetmedi. Buna karşın ABD'nin bu kıtaya açıktan göz diktiği ve yer edinmek için basamak arayışında olduğu biliniyor. Bugüne kadar ABD Fransız jandarmalığında, Özellikle Kuzey Afrika'da gedik açmak için işine yarar müttefik bir güç bulamadı.

Fransa'nın FLN'yle birlikte FİS'e karşı açıktan savaş açmalarını ABD gizlice kullanmaya çalışıyor. ABD'nin FİS'le ilişkide olduğu söyleniyor. FİS aracılığıyla Cezayir'de söz sahibi olmaya çalıştığı için suçlanıyor. Bu ilişkinin içeriği ve düzeyi henüz açığa çıkmış değil. Ama Fransız yetkililerinin sürekli olarak "sitem" etmeleri, *"ABD İran örneğini unutuyor, ondan ders çıkarmak gerekir!"* türünden açıklamalar yapmaları Cezayir'in emperyalist güçlerin iştahını kabarttığını gösteriyor.

C. KAYNAK

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Devrimci politik etkinliğimizi sürekli kılacağız

Sermaye sınıfının kirli seçimini boykot kararı alan örgütümüz, açtığı kampanya boyunca "Düzen partilerine oy yok, Kürt ulusuna özgürlük!" şiarını içeren büyük küçük afişleriyle; "Devlet terörü ve kirli savaş ortamında seçim oyununa hayır! Seçimleri boykot et!" başlıklı bildirileriyle işçi ve emekçi kitlelere yönelik yaygın bir faaliyet yürüttü. Bu doğru taktik tutumun bir yandan işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin düzen parti ve kurumlarından bağımsızlaştırılması, diğer yandan kardeş Kürt halkıyla aktif bir dayanışma içine girilerek enternasyonalist göreve çağrı anlamına geliyordu. Bu yıl Kürt halkının özgürlük ateşi olan Newroz'un da böyle bir seçim ortamına denk düşmesi ayrı bir önem taşıyordu.

Bölgemizde seçimleri boykot kampanyamızı Newroz'dan bir hafta öncesinde başlattık. 60 kadar küçük ve 8 adet büyük afiş ile 1100 civarında bildiriyi işçi ve emekçi semtlerine taşımış bulunuyoruz. 21 Mart akşamı DEP'in düzenlediği Newroz gecesinde üç yoldaşın ayrı yerlerde yaptığı kuşlama oldukça ilgi çekti. Bizden başka TKİH'li arkadaşlar da kuşlama yaptılar.

Yalova yolunda bulunan Tofaş'dan Teleferik Mahallesine, Mudanya yolunda bulunan 1050 konutlarından Ankara yolundaki Kestel arasında kalan fabrika, işyeri ve işçi semtleri afiş ve bildirilerimizle tanışmış bulunuyor. Seçimleri boykot kampanyamız döneminde Tofaş'ın karşısı ve Tabakhanelerde ve Teleferik Mahallesinde Alınteri'nin afişleri ile şehrin çeşitli bölgelerinde SBP'nin ve İP'nin afişlerine rastladık. Ortabağlar Mahallesinde DY çevresinden bağımsız muhtar adayının "Söz, Yetki, Karar..." başlıklı afişleri yapılmıştı.

Bölgemizde devrimci politik pratik faaliyet anlamında büyük bir boşluk var. Bu boşluğu doldurmak ve önümüzdeki dönem devrimci politik etkinliğimizi sürekli kılmak yönünde ilk adımları atmış bulunuyoruz.

Bursa'dan Ekimciler

İşçi sınıfı öncüsünden yoksun

Tarihi, ekonomik-siyasi bunalımlarla yazılan burjuvazi her kriz aşamasında yeni istikrar arayışına girer. Ancak her istikrar dönemi bir sonraki bunalım sürecine katlanarak ulaşır. Burjuva devlet ekonomik-siyasal bunalımın faturasını işçi ve emekçilerin üzerine yıkar .

5 Nisan 1994'te açıklanan daha önce de kamuoyunda "acı reçete" olarak tanıtılan sözde "istikrar" gerçekte "ekonomik terör" paketi hayata geçirilmeye çalışılıyor. İlk olarak %60 ile %200 arasında zamlar yapıldı. KİT'lerin bir kısmının kapatılıp bir kısmının özelleştirilmeye alınacağının açıklaması özellikle KİT'lerdeki işçilerin tepkisine neden oldu.

Genel Maden-İnş Sendikasının 9 Nisan'da Zonguldak'ta düzenlediği miting tepkilerin başlangıcıydı. 9 Nisan sabahı Zonguldak'a vardığımızda yürüyen işçilerin ilgisiyle karşılaştık.

Sosyalistler olarak korteje katıldık. "Kahrolsun kapitalizm, yaşasın sosyalizm!", "İşçi memur elele, genel greve!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Terör paketine hayır!", "Kahrolsun sermaye iktidarı!" sloganlarını attık. Madenci anıtına yaklaştığımızda halktan insanların mitingi izlemeye geldikleri, bazı esnafın kepenklerini kapatarak destek verdikleri gözlendi. Yaklaşık 70 bin kişinin katıldığı mitinge SİP, İşçinin Yolu/Emeğin Bayrağı, Devrimci Emek ve Ekimler özel sayı dağıttılar. Zonguldak işçisinin bildirilere ilgi göstermesi ve dağıtılan bildirileri "evde okurum" diye saklaması, ayrıca elimizden bir miktar alarak çevresindeki işçilere dağıtmaları, işçi sınıfının politik duyarlılığının ve bilinçlenme yönündeki açlığının göstergesi. Fakat işçi sınıfının öncüden yoksunluğu bu mitingte de bariz şekilde ortaya çıkmıştır. Sendika ağalarının politikalarının birer eklentisi durumuna gelmişlerdir. Bu durumda öncü oluşumun gidişatı kendi lehlerine çevirmek için daha fazla çalışması, işçilere güven vermesi gerekmektedir.

N. Sait /İstanbul

Cibali'de fabrika işgali

Aylarca öncesinden özelleştirme saldırısının Cibali Sigara işçilerini vuracağı ve çoğu kadın olan işçileri sokağa atılmak ya da direnmekle karşı karşıya getireceği bekleniyordu. Bu saldırıya yanıt ararken aylar geçmiş, "özelleştirmeye karşı mücadele komiteleri"nin bir kaç eylemiyle yetinilmişti. 5 Nisan ekonomik terör paketinden çıkan acı reçete şimdi, Bomonti Bira, Cibali Tekel işçilerini acı gerçekle yüzyüze getirdi. Bu saldırının gerçekleşmesi halinde en başta Cibali'de örgütlü bulunan 1 nolu Tek-Gıda-İş sendikası üyeleriyle birlikte tarihten silinecekti. Bu durum karşısında 1 nolu sendikanın yöneticileri direnme yolunu seçti.

Terör paketinin açıklandığı günlerde tüm işçilerin tek vardiyada çalışacağı yolunda Tekel Genel Müdürlüğü'nün gönderdiği genelge Cibali işçisinde mücadele potansiyelini harekete geçirdi. 7 Nisan perşembe günü protesto yürüyüşüne geçen işçiler polis barikatıyla engellendi. Ancak mücadelenin başka araç ve yöntemleri de vardı. Gündüz vardiyası gece vardiyasını bekledi. Hep birlikte içerde kalan işçiler en başta fabrikalarının kapatılmaması talebiyle, ikinci olarak mağdur edilmemeleri koşuluyla ve üçüncü olarak vardiyalı çalışmanın devam etmesi istemleriyle fabrika işgallerine başladılar.

Ülkenin dört bir yanında kapatılma kararı verilen işletmelerde işçiler protesto eylemleri yapıyorlar. Ancak sınıf bir bütün halinde organize bir mücadele yerine daha çok kendiliğinden yer yer sendikal önderlikler altında kavgaya katılıyor. Bu anlamıyla talepler varolan durumu korumanın dışında istemler içermiyor. Sınıf saldırı değil savunma durumunda.

Oysa politikleşmiş bir sınıf hareketi yaratılmış olsa ya da sınıfı ilgilendiren politik mesajlar ulaştıracak bir politik örgütlülük oluşturulabilseydi, sınıf bugün sosyalist devrime aday, kendisi için sınıf olabilen bir karaktere bürünürdü.

C. İlker /İstanbul

Kamu çalışanlarının 8 Nisan eylemi

İşçilerin ve emekçilerin sırtından bunalımını gidermek, hiç olmazsa hafifletmek isteyen burjuvazi toplumsal muhalefet odaklarının sözde temsilcilerinin desteğini almaktan geri durmadı. Muhalefetteki tüm partilerden ve sarı sendika ağalarından istediği desteği buldu. Yine burjuva medyanın köşe yazarları, televizyon yorumcuları, aslında ileride olabilecek felaketlerin şimdiden önlenmek istendiğini, zaten toplumun tüm kesimlerini kapsadığını, bu anlamda herkesin fedakarlık yapması gerektiğini vb. propaganda ederek hem bilinç bulanıklığı yarattı, hem de gelebilecek tepkilerin yumuşamasını sağladı. Bütün bu olup bitenlerden sonra sendikamız Tüm Sağlık-Sen'in de içinde bulunduğu Kamu Çalışanları Platformu ve DİSK'e bağlı Genel-İş'in çağrısıyla bir basın açıklaması yapılması kararı alındı. Çağrının bir gün önceden yapılması, tüm işyerlerine duyurulmaması, ayrıca eylemin yapılacağı gün Eğit-Sen'in kongresinin olması katılımın beklenenden düşük olmasına neden oldu. Yine de 3 bin kişilik bir katılımla basın açıklaması yapıldı. Dağınık durumda ve kopuk kopuk sloganlar atıldı. Daha çok "Zamlara hayır!", "Özelleştirmeye hayır!", "İşçi-memur elele genel greve!", "Terör paketine hayır!" vb. sloganlar atıldı. Kitlenin genelinde dağınıklık ve coşkusuzluk göze çarpıyordu. Bunda oluşturulamayan eylem komitesinin büyük payı olduğu söylenebilir. Slogan tespiti yoktu. Topluca slogan attıracak kimseler de yoktu. Öbekleşmiş bir kaç grup slogan attırmak istiyorsa da başka bir grubun başka sloganları ile kırılıyordu. Bu, daha önceki eylemlerde de karşılaşılan bir sorundu. Bunun engellenmesi için önceden bir eylem komitesi oluşturularak kitleyi yönlendirmesi gerekirdi.

Eylem belediye çalışanlarımn temsili "istikrar paketi"ni yakmaları ve atılan sloganlarla son buldu.

T. Selim /İstanbul

Okurlardan / Yoldaşlardan...

LENİN 124 yaşında

"İki dünya, bu büyük mücadelede karşı karşıya duruyor"

Lenin'in 1 Mayıs çağrısı

İşçi yoldaşlar! Bütün ülkelerin işçilerinin bilinçli bir hayat için uyanışlarını; insanın insana zulüm ve baskısına karşı mücadelede, milyonlarca emekçiyi açlık, yoksulluk ve rezillikten kurtarma mücadelesinde birlik oluşlarını kutladıkları gün, 1 Mayıs geliyor. İki dünya, bu büyük mücadelede karşı karşıya duruyor: sermaye dünyası ile emek dünyası, sömürü ve kölelik dünyası ile kardeşlik ve özgürlük dünyası.

Bir tarafta bir avuç kan emiciler var. Bunlar fabrikaları ve değirmenleri, alet ve makinaları ele geçirmişler, milyonlarca dönüm toprağı ve dağ gibi paraları kendi özel mülkleri yapmışlardır. Hükümeti ve orduyu uşakları, yığdıkları servetin sadık bekçi köpekleri yapmışlardır.

Diğer tarafta ise milyonlarca mülksüz vardır. Onların hizmetinde çalışabilmek için parababalarına yalvarmaya zorlandılar. Emekleriyle bütün serveti yarattılar; bununla birlikte, bütün hayatları boyunca bir parça ekmek için mücadele etmek, sadaka dilenir gibi çalışmak için yalvarmak, çok ağır çalışmayla güçlerini ve sağlıklarını kaybetmek ve köylerdeki ahır gibi evlerde ya da büyük kentlerdeki bodrum ve tavan aralarında açlıktan ölmek zorundadırlar.

Ama şimdi bu mülksüz emekçiler, parababalarına ve sömürücülere karşı savaş ilan etmiş bulunuyorlar. Bütün ülkelerin işçileri, ücretli kölelikten, yoksulluk ve sefaletten emeği kurtarmak için savaşıyorlar. İşçiler, ortak çalışmayla yaratılan servetin bir avuç zengin için değil, bütün çalışanlar yararına kullanılacağı bir toplum sistemi için savaşıyorlar. Toprağı ve fabrikaları, değirmenleri ve makinaları, bütün çalışanların ortak malı yapmak istiyorlar. Zengin ve yoksul olarak bölünmeyi ortadan kaldırmayı, emeğin ürünlerinin işçilere, kendilerine gitmesini ve insan türünün bütün başarılarının, çalışma biçimlerindeki bütün gelişmelerin çalışan insana baskı aracı olarak hizmet etmesini değil, ama onun kaderini düzeltmesinde aracı olmasını istiyorlar.

Emeğin sermayeye karşı büyük mücadelesi, bütün ülkelerin işçilerine sonsuz kurbanlara mal olmuştur. Kendi hakları olan daha iyi hayat ve gerçek özgürlük için oluk gibi kan akıtmışlardır. İşçilerin davası için savaşanlar, hükümetler tarafından korkunç işkencelere uğramışlardır. Ama bütün işkencelere rağmen dünya işçilerinin dayanışması büyüyor ve güçleniyor.

İşçiler, sosyalist partilerde gittikçe daha sıkı olarak birleşiyorlar, bu partilerin destekçilerinin sayısı milyonlara yükseliyor ve sürekli olarak, adım adım, kapitalist sömürücüler sınıfı üzerinde tam bir zafere doğru ilerliyorlar.

(...)

Nisan 1904